

AKADEMIE MUZICKÝCH UMĚNÍ V PRAZE
DIVADELNÍ FAKULTA

Katedra loutkového a alternativního divadla
Herectví ALD

DIPLOMOVÁ PRÁCE

ZMĚNĚNÝ STAV VĚDOMÍ

Anežka Kalivodová

Vedoucí práce: MgA. Robert Smolík
Oponent práce: MgA. Vít Neznal, Ph.D.
Datum obhajoby: Září 2020
Přidělovaný akademický titul: MgA.

Praha, 2020

THE ACADEMY OF PERFORMING ARTS IN PRAGUE
THEATRE FACULTY

Department of Alternative and Puppet Theatre
Acting

MASTER'S THESIS

ALTERED STATE OF CONSCIOUSNESS

Anežka Kalivodová

Supervisor: MgA. Robert Smolík
Opponent: MgA . Vít Neznal, Ph.D.
Date of exam: September 2020
Academic degree: MgA.

Prague, 2020

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem magisterskou práci na téma

ZMĚNĚNÝ STAV VĚDOMÍ

vypracoval(a) samostatně pod odborným vedením vedoucího práce a s použitím uvedené literatury a pramenů.

Praha, dne

podpis diplomanta

Upozornění

Využití a společenské uplatnění výsledků diplomové práce, nebo jakékoliv nakládání s nimi je možné pouze na základě licenční smlouvy tj. Souhlasu autora a AMU v Praze.

Abstrakt

Tato diplomová práce je představením Anežky Kalivodové. Představením pro čtenáře. Představuje více pokusů o napsání diplomové práce. Zabývá se představením JANA, které je absolventskou prací Anežky Kalivodové. Zabývá se zjitřením smyslů, vybranými etapami života autorky, i obyčejným bytím.

Tato práce je abstraktní i konkrétní.

Abstract

This thesis is a performance of Anežka Kalivodová. It is a performance for the readers. It shows multiple attempts of writing a thesis. One of the parts is focused on the performance JANA which is the thesis performance of Anežka Kalivodová.

It is occupied with the awakening of senses, the selected periods of author's life, and even with ordinary being.

This thesis is both abstract and concrete.

1.	Úvod	7
2.	Návod	8
3.	Start	9
4.	Závod	10
5.	Seznámení	11
6.	Kapitola první	15
	První pokus o napsání diplomové práce I.	
6. 1.	Řecká tragédie	15
6. 1. 1.	Vsuvka	17
6. 1. 2.	Scénář hodící se pro monolog do mé patetické řecké tragédie	18
6. 1. 3.	Konec prvního pokusu / Konec Řecké tragédie.	19
7.	Osobní manifest	20
8.	Generační prožitek	21
9.	Přestala jsem snít.	23
9. 1.	Digitální detox	23
9.2.	<i>DIE RACHE</i> / Jako na výletě	24
9. 3.	Něco o Handa Gote, staženo z internetu	25
9. 4.	Neúspěšný rozhovor s Karlem	27
10.	Pokus o napsání práce II.	29
10. 1.	Reforma: Je to moc / It's too much	29
10. 2.	Možnosti řešení	30
11.	GULA	31
12.	Pokus o napsání práce III.	36
13.	Motivace. Hledám motivaci	37
14.	Pokus o napsání diplomové práce IV.	38
	Únik z reality 1 2 3	
15.	Nešťastná třináctka obsahuje dotazník	40
15. 1.	Velký prázdninový rozhovor s Velkým Tominou	43
16.	Pokus o napsání diplomové práce V.: JANA	51
16. 1.	Ztráta časoprostoru	52
16. 2.	Texty	52
16. 3.	O co ti jde Jano?	54
16. 4.	Motivace, ta kterou mám	56
16. 5.	Recenze	58
17.	Věštba	61
18.	Závěr	64
19.	Poděkování	66

1. Úvod

Držíte v ruce svazek. Svázanou knihu. Papíry pečlivě seřazené. Orientovat se je možné podle čísel v pravém dolním rohu, jak je tomu zvykem. Nic nezvyklého. Držím se tradic. Začínám číslem 1, končím 67. Počet stran jsem neurčila já. Určil ho stroj. Můj nástroj. Macbook PRO, rok výroby 2010, možná pomalejší než já.

Tato kniha, svazek, diplomová práce, říkejte tomu jakkoliv, je platforma. Platforma pro představení. Představení pro jednoho diváka.

Máte možnost brát ji vážně. Držet se pravidel i je porušovat. Pravidlo, slovo tak neoblíbené ve společnosti. Raději se přikláním ke slovu návod. Tedy návod je možné si přečíst v následující kapitole. „*Změna stavu vědomí*“ se píše na obálce. To jest název. Nebudu na nikom zkoušet hypnózu, ani se čtenáře nepokusím začarovat, zdrogovat. Chraň mě ruka páně.

Nabízím jen chvíli klidu a spočinutí.

Doufám, že je podvečer, večer nebo noc, to jest ideální čas pro četbu tohoto textu. Pokud je tedy ráno, doporučuji zavřít knihu a dát se do práce, do povinností. Ať nejste jako čtenář pod tlakem, nebo ve stresu, že nestíháte přemýšlet o práci, která Vás čeká.

Text se chce stát Vaším přítelem. Přece jen jste spolu teď sami. Může to být intimní, ale nemusí. Možná je to nezvyklé, ale navrhuji tykání. Bude to příjemnější hlavně pro mě. Dostanu se k tobě blíž.

Kdyby to šlo, podám ti v úvodu ruku a vřele s ní potřesu. Stisk tak akorát, na začátku možná trochu tvrdý, ale postupně by roztál. Ladně tě ruka pomalu opustí.

Vítej tedy, doufám, že se máš dobře a nic tě netrápí.

2. Návod

Stránky jsou seřazené a svázané za sebou. Doporučuji číst jako knihu. Od začátku do konce. Přeskakovat je možné, stejně jako u každé literatury. Já to také dělám.

Obrázky jsou součástí. Je možno na nich spočinout pohledem na delší chvíli. Nebo je jen přelétnout pohledem. Doporučuji přečíst v celku bez velkých prodlev. Doporučuji pustit si danou stopu z přiloženého nosiče k textu, u kterého je poznámka k přehrání stopy. Díky tomu bude zážitek plnohodnotný. Vypnout si telefon by bylo taky hezké. Ale to spíš pro tebe jako čtenáře obecně. Je příjemné si udělat chvíli pro sebe, bez rušení a zvonění.

Přeji příjemnou četbu, podívanou i poslech.

3. Start

Pamatuješ si ještě na úvod? Jen jsem ho ukončila slovy „doufám, že tě nic netrápí“. Snad jsem se tě nedotkla. Určitě tě něco trápí.

Mě občas něco trápí, to poznáš, k tomu se dostaneme. Společně se prokoušeme tímhle textem. Snad ti to někdy ulehčím, nech se překvapit. Zkus si představit můj hlas. Dnes extrémně jemný a měkký.

4. Závod

Tato práce není závod.

5. Seznámení

Jsem Anežka Kalivodová.

*Jsem Anežka Kalivodová.
Soukromý archiv Anežky
Kalivodové*

To je jediné, co o sobě dokážu stoprocentně říci. Kdo jsem profesně, si jistá nejsem. Neustálé kladení si otázek čím jsem a čím chci být, může být do značné míry únavné. Možno vidět níže v textu. Snad nikdo neusne.

Popis mé osoby: dívka/žena/Anežka Kalivodová v divadle občasně pracující. Pracující v týmu za podmínek nastavených k týmové spolupráci. Spolupráci, která je placená hůř než práce uklízečky (nic proti uklízečkám, jejich práce je minimálně stejně důležitá, jako kterékoliv české i světové divadlo).

Co očekávám od práce v divadle?

Chci být vším, chci zasahovat do každé složky, chci mít povědomí o tom, co přesně jak vypadá. Nechci být figurkou poskakující po jevišti a plnit dané úkoly. Jsem člověk a mám svůj názor, zkušenosti a cit. Cit, o který se chci podělit. Nejsem nástroj, nejsem robot.

Zde si nemohu odpustit malou vsuvku o mém vztahu k robotům a zároveň se chci vyhnout nechtěnému pochopení fráze „nejsem robot“, kdyby si mou práci nějaký robot četl.

Roboti humanoidi jsou mi tak moc blízcí, ačkoliv jsem neměla čest poznat jediného osobně. Literatura a film postavila humanoidy do rolí, které ve mně vyvolávají větší emoce než lidé nebo zvířata (počítaje mláďátka), a to už je co říci, nemyslíš? Roboti humanoidi mě fascinují. Tímto vyznávám svou lásku k robotům.

Miluji vás roboti, ach!

Moje nejoblíbenější kniha je knihou o robotech. Jmenuje se *Zpěv drozda*. Autorem je Tevis Walter. Je to sci-fi. Utopie. Amerika 25. století. Roboti ovládají společnost. Robot se zamiluje do dívky. Nerozumí tomu. Muž se zamiluje do dívky. Nerozumí tomu.

Následuje krátký úryvek z knihy:

“Nejvíc se mi líbí onen zvláštní pocit, který se mě zmocňuje po přečtení některých vět a při němž se mi až ježí chloupky vzadu na krku. Je to zvláštní, ale často se mi to stává u vět, které jsou mi naprosto nejasné, nebo které mě rozesmutňují.

Vzpomínám si na jednu, se kterou jsem se setkal ještě v New Yorku.

*Můj život křehce čeká na van smrti,
jenž sfoukne ho jak pířko z hřbetu ruky.*

Teď nechám psaní a vrátím se k četbě. Můj život je velmi podivný.

Den stý šedesátý devátý

Stále jen čtu a čtu, už zase neberu žádné narkokapsle a nekouřím marijánku. Čtu vždycky tak dlouho, až už nemohu udržet oči otevřené, a pak padnu na postel a mysl mi víří, jak ji zaplavují a matou tváře a postavy a představy ze vzdálené minulosti, a nakonec usnu vyčerpaním.

A stále se učím nová slova. Takových třicet až čtyřicet denně.

Dávno před roboty a Soukromím prožívalo lidstvo bouřlivé a úžasné dějiny. Často nevím, co si mám o těch mrtvých lidech a velkých událostech, o kterých se dočítám, myslet, a zmítají mnou nad nimi smíšené pocity (...).

Jako dítě jsem se učil, že doba před Druhým věkem byla plna násilí a ničení, protože se tehdy nerespektovala práva jednotlivce; žádné podrobnosti jsme se však nedozvěděli. Nikdy se u nás nerozvinul smysl pro dějinný vývoj. Pokud jsme o tom vůbec přemýšleli, uvědomovali jsem si pouze to, že před námi byli sice také na světě lidé, ale že my jsme mnohem lepší než oni. Avšak jinak nás důsledně vedli k tomu, abychom nikdy nepřemýšleli o tom, co existuje mimo nás samé.”

– Walter Trevis. *Zpěv Drozda*. Přeložil Miroslav Jindra. Vydání první. Místo vydání: Praha. Nakladatelství Svoboda, 1986, s.108-109.

Co ještě o robotech? Tak třeba ještě nejoblíbenější film. Je to taková vsuvka ve vsuvce o robotech. A mohla by se jmenovat „Moje nej“. Tedy můj nejoblíbenější film: *I am here* od Spika Jonze.

Je to krátký film. Je možné si ho přehrát i na youtube.com. Zase o lásce. Roboti, co se do sebe zamilují. Pak se do nich zamiluju já.

Craig, Jodorowsky a zajisté mnoho dalších považují za nejlepší herce loutky.

Jodorowsky:

„Především jsem v loutce spatřoval metafyzický útvar. Bavilo mě pozorovat, jak se objekt vytvořený mýma rukama staví na vlastní nohy (...). Pozoroval jsem vývoj neznámé osobnosti (...). Tento hluboký vztah k loutkám ve mně vzbudil touhu stát se marionetou.“

– Alejandro Jodorowsky. *Psychomagie*. Přeložil Matouš Jaluška a Michal Špína. Vydání první. Místo vydání: Praha. Malvern, 2015, s. 45.

Tedy znova:

Předchozí odstavec je mé kritické já. Mé zásadové já. Jsem to já v divadle pracující v týmu za podmínek.

Část druhá: Pragmatické já

Následkem zhodnocení své finanční situace odstupuji od svých zásad. Pracuju za ba-rem. Obsluhuju lidi. Lidi. Některé mám ráda, některé nikoli. Vedle toho navštěvuji castingy. Castingy, na kterých se cítím jako jedno z tisíce rajčat na trhu. Přicházím v roli *Anežka sympatická a milá studentka*, která udělá cokoliv.

Budu se smát, hopsat, všechno. Když někdo řekne zamračit? Svůj milý obličej zkrívím do tváře padoucha a absolutně mnou neprojde otázka: „Má to smysl?“. Nezeptám se režiséra: „Nebylo by lepší, kdybych to udělala přirozeněji?“. Zamračit je zamračit a dost.

Chci peníze. Ovšem kdy se zadaří? Ne vždy dokážu hrát sama sebe jako materiál ke spotřebě. Přepínám své myšlení do módu 2: tedy splním vše, jak nejlépe a nejrychleji zvládnou (tedy vše, co je ve smlouvě za devadesát tisíc, tedy práci na jeden den).

Jsem prodejná, jsem spotřební a nestydím se za to.

Část třetí: Anežka lakýrníkem

Neustále tedy balancuji mezi Anežkou Jedna (tanečnice, herečka scénografka, režisérka) a Anežkou Dvě (herečka toužící po penězích). Je tady ještě mnoho jiných Anežek: Anežka slavná tanečnice a choregrafka v NYC ztotožňována s Trishou Brown. Anežka režisérka romantických filmů o robotech. Anežka slavná herečka, objevená až ve třiceti. Titulky v novinách: „Šok: Kde se skrýval její talent?“.

V zápalech tvoření chci být vším. Možná i kosmonautkou, ale když se zastavím? Nejraději bych byla lakýrníkem. Odvedená práce má okamžitý výsledek. Hmatatelná a viditelná stopa. Na věky věků zaznamenaná na vybraném materiálu. Představa dílny a nepřeborné množství laků, barev a štětců připravených na svůj zásah. Jsem dojatá. Jsem dojatá sama nad sebou, jak opouštím vše, co celý život dělám, možná mi pár přátel, rodina řeknou: „Anežko, nechceš si to ještě rozmyslet?“. Ale já se neohlížím a odcházím k vůni ředidel, laků a nic mě nezastaví.

Zde by se hodil obtisk slz, udělám mu prostor, alespoň jeden řádek. Neboť se do-
jímám nad svým vlastní příběhem, který ani není můj, je smyšlený, plytký a klišé zároveň.

Zásah inteligence:

Jsem já. Pokaždé tím, čím se probudím.

6. Kapitola první

První pokus o napsání diplomové práce I.:

Absolvovala jsem sedmiměsíční stáž v Řecku. Konkrétně na poloostrově Peloponése v zálivu mezi prvním a druhým prstem tohoto poloostrovu (počítáme-li prsty směrem od Athén). Nafplio, malé město. Škola: University of Peloponnese Department of Theatre Studies. Navzdory tomu, že jsem kapitolu pojmenovala Řecká tragédie, nebyla moje stáž pouze tragédií. Samotné studium na univerzitě by se dalo považovat za tragédii, ale zpětně hodnotím stáž pozitivně. Osamocena v prázdném přímořském letovisku, které se jen o víkendech naplnilo Athéňany toužícími po romantice, propadla jsem několikrát patosu, veganství a snaze odpoutat se od technologií. Jak lze vyčíst z následujícího textu. Jedním z plánů mé stáže totiž bylo napsat diplomovou práci a zde je úryvek z prvního pokusu. Děj se odehrává 26. dubna 2019.

Epidaurus. Soukromý archiv Anežky Kalivodové

6.1. Řecká tragédie:

Sedím sama uprostřed amfiteátru Epidavros. Je jaro a do mojí hlavy, která už tak praská ve švech pod tlakem informací, které jsem do sebe v prvních dvou hodinách dne dokázala napěchovat, se snaží prorazit otázka.

Co TEĎ cítím?

Marně se snažím najít odpověď na něco tak bazálního. Jsem ztracena. Přitlačená ke korintskému sloupu.

Slunce svítí, všechno kvete a řidič autobusu, který mě dovezl až ke vstupu do archeologického areálu se jmenuje Iorgos. Cestou mi ukazuje svůj dům a kavárnu, kam půjde, až mě odveze. Je 11:00 a on jede sám velkým autobusem domů. Zajde si na kávu,

popřemýšlí, co k obědu. Mezi 14:30 a 18:00 mu ani nezazvoní jeho tlačítkový telefon, stejně tak jako ostatním obyvatelům vesnice. Slza mi ukane, protože si představuju, jak je sám se sebou. Říkám si, jak je hodný, že mě sem dovezl, i když jeho pohled na moje nohy při loučení musím zamáznout filtrem, protože jinak by už nebyl Iorgos roztomilý řidič, hrdina dne, ale klasický řecký čumil. Do děje během cesty vstupuje ještě stařena. Věk: 70-80, šedivé vlasy v šátku, podsadité postavy. Stařena přistoupila na křižovatce uprostřed ničeho, když viděla jak si dávám pastilku Strepsils, vyrvala mi platičko s z ruky a kapala mi do krku propolis. Nevím, kde se ve mně vzala ta důvěra hrát s ní hru na zavří oči a otevří pusy s naprosto cizí osobou, které jsem nerozuměla víc, než že je to dobré a že jsem bledá. Do hry vstupuje ještě jedna postava, je to postava blázna. Blázen se nehodí do řecké klasické tragédie. Středověké divadlo by ho vzalo hned. Ale je zde a já ho zakomponuji jako malou epizodní roli z budoucnosti. Muž v bílé košili, šedých kalhotách, s velkým nosem. Nastupuje, snaží si zakoupit jízdenku hrstí bonbónů. Malá potyčka mezi Iorgosem a bláznem. Nakonec se stařena přimluví a Iorgos bláznovi ustoupí. Bonbóny odmítá. Všednost, která se odehrává v daný moment, pro mě už tak vzdálená. Mělo by to být černobílé. Během toho, co si přehrávám tuhle spanilou jízdu autobusem, mi zvoní telefon a přichází zpráva prostřednictvím služby, kterou nenávidím a stejně ji používám. Je pátek.

Piju balenou vodu, kohoutková není pitná.

Mám před očima:

- 1. Malou Gretu jak zrovna stávkuje před senátem.*
- 2. Svou novou průměrnou týdenní spotřebu plastů, které „třídím“ (popeláři míchají koktejl ze tříděného i komunálního odpadu).*
- 3. A ze sentimentu kadetu pravou obalenou v pytlíku od svačiny. Slza.*

Udělám si fotku, pošlu ji jako odpověď. Pustím si smutnou písničku. Už to není jen slza. Pláču a natáčím Instastorie, jak se mám hezky.

V ruce mám svůj iPhone, sluchátka zapojená, v batohu dva paperbacky, (Aristoteles Metafyzika A a lovestory brak o Isadoře Duncanové), zápisník, náčrtník, řecký slovník a tu prokletou balenou vodu.

Vlastní soud. Omlouvám se předem za prvoplánovost otázek, ale je to čistě obtisk mého rozpoložení, který může být obtiskem mé generace, ale dost jistě se protíná i s generacemi přede mnou. Je to možná spíš odraz věku, snahy pojmenovat něco co nemá být pojmenováno. Obtisk, který je nyní zasazen do opravdových kulís antického světa, což by v divadle/filmu mohlo působit daleko zásadněji, zábavněji a pro temné povahy povrchně a trapně.

Doporučuji pojmout jako závod ve čtení:

Tři

Dva

Jedna

Start

Neměla bych na sobě víc pracovat? Proč si s sebou raději nevezmu jen jednu knihu? To si říkáš vždycky. Co budu dělat? Jsem tanečnice? Nejsem moc tlustá? Jím moc? Nejsem dost silná. Mám moc svalů? Mám málo? Jsem herečka? Proč mě teda nikdo neobsadí? Režisérka? Nikdo je nemá rád, jsou strašidelné. Scénografka? To slovo je strašidelný. Proč divadlo? HAHA. Co to je a proč dnes? Lidi od divadla mě děsí. Všechno se mi rozpadá pod rukama. Proč o tom přemýšlím?

6.1.1. Vsuvka:

Ano, je to patos. Přiznávám se. Jsem patetická. Snažím se nebýt, ale odpusť mi to na těchto několika stránkách. Snažím se dospět a tento text je odrazem mé nezralosti. Soudím se tak o rok a tři měsíce později.

Konec vsuvky.

Jsem sama. Chce se mnou někdo pracovat? A já s někým? Chci děti? Proč nedokážu ukončovat věci. Proč mám problém s něčím novým začít. Musím odmítnout práci, kterou chci. Odepsat na mail. Jsem unavená realitou. Přijímám práci, o které nic nevím. Postrádám realitu. Proč trávím tolik času na telefonu? Roztomilé video. Schovej ten telefon. Proč víc nečtu. Tohle je ubohý.

Směju se tomu, jak se soudím. Pláču nad sebou.

Krátký rozbor předchozího textu:

Odstavec 1:

Stesk po absenci fyzického bytí.

Odstavec 2:

Pozorovatel všednosti. (Mezigenerační propast se prohlubuje, stává se něčím přitažlivým a inspirativním)

Odstavec 3:

Snídaně Po-Ne: informační stres.

Odstavec 4:

Nejsem výjimka. Brak. Končí sebelítostí.

Odstavec 5:

Vsuvka jako omluvenka.

Odstavec 6:

Pokračování odstavce č. 5.

Zápisník, náčrtník,
brak. Soukromý archiv
Anežky Kalivodové

6. 1. 2. Scénář hodící se pro monolog do mé patetické řecké tragédie:

Dívka 25, stojí uprostřed amfiteátru. Zapadá slunce.

Jeansy, mikina a tenisky.

„Jsem anténa uprostřed antického divadla.

Vysílač i přijímač.“ Pohodí hlavou a obchází kruh na scéně.

„Vše co se tady v amfiteátru ve mně odehrálo, je každodenní záležitost.

Každodenní setkávání se s realitou. Řešení sebe, společnosti, své postavení ve společnosti, společnosti. Kam zapadnout?“

Napije se z hrníčku s příhodným nápisem.

Klídek šefová.
Soukromý archiv
Anežka Kalivodová

„Chci milovat a být milována. Ale city se okolo mě propadají do hlubin. Padám na kolena a rvu si vlasy z hlavy (jen v myšlenkách). Doopravdy si vytáhnu čokoládu z kapsy a rozbálím ji“.

Dívka z kapsy vytahuje čokoládu, sedne si na zem a rozbaluje ji. Jakoby četla složení čokolády, vyřkne text:

„A tento moment je odrazem tragédie. Jsem hrdinka, co jezdí metrem. Teď sama uprostřed amfiteátru“.

Dívka vystupuje ze své role. Po třech minutách samoty uprostřed něčeho skutečného. Rozložená vystupuje do poslední řady a vyfotí si selfie, tentokrát ne na mobil, ale na svůj analogový Contax.

„Mám radost, že výsledek uvidím nejdřív za pár týdnů.“

V tento moment by mělo zapadnout slunce. Je tma a ticho.

6. 1. 3. Konec prvního pokusu.

Konec Řecké tragédie.

Doslov:

V textu se zabývám několika otázkami bytí. Nezabývám se mnoho divadlem.

Nevím přesně, kdo jsem.

Co vyplývá z předchozího textu? NIC?

7. Osobní manifest

Tento manifest je manifestem divadla pro mě. Manifestem, který jsem napsala v roce 2020. Odpovídá na otázku: *proč divadlo dnes?*

Potřebuji rychle uniknout. Utéct pryč. Od sebe. Od tebe. Od všeho. Vytvořit ideální úkryt. Bunkr, který otevřu a zavřu. Nebýt v něm sama, chci prožitek. Toužím po přítomnosti, tady a teď. Zjiřit tvé smysly. Každý zvlášť a všechny naráz. Nechat se zvalcovat bez dojezdu. Spočinout společně v jeden moment na jednom místě. Odstříhnout se od reality bez požití jakékoliv drogy.

Čistě a zdravě projít tunelem do světa, který znám i neznám. Společné snění. Potřebuji změnu. Změnu vnímání, odprostit se od toku informací, ze kterého jsme už tak otupěli.

Potřebuji změnu stavu vědomí.

Chci legální drogu.

Chci poznat na vlastní kůži v jeden moment svět, kterého jsem hybatel, pozorovatel a součást. Stejně jako ty, divák.

8. Generační prožitek

Neustálé utíkání od reality.

Unikám do virtuálu. Jsem intoxikovaná digitálním světem. Unikám před realitou do svého telefonu, počítače. Stejně jako většina mých vrstevníků. Jsem součástí poslední generace, která se v dětství dotkla světa analogu. Života bez internetu, aplikací a anonymních komentářů.

Možná právě proto mě lákají imaginární světy. Světy odtržené spíš od virtuální reality, než od reality jako takové. Naopak bych nerada odsuzovala realitu. Spočinout v jeden moment, na jednom místě беру v dnešní době, jako luxusní zážitek. Zážitek pozorování skutečnosti. Obyčejnosti lidského bytí.

Pro jasnější představu o mé Proměně následuje krátký autobiografický popis mého dospívání.

Zde přichází chvíle na písničku: Stopa 1 na přiloženém nosiči.

Prožila jsem dětství ve světě bez profilu na sociálních sítích. Dětství bez virtuálního alter ega. Jsem zástupcem generace, která si matně pamatuje život bez internetu. Hry byly založeny na opravdových prožitcích.

Vyrostla jsem ve městě, ale obklopena přírodou. *Můj rodný dům* (Pavel Bobek) je ve Střešovicích. Dům je součástí sousedství, fungujícího jako Zažít město jinak „každodenně“. Vlastně jsem vyrostla na vesnici, která je součástí hlavního města. Trávila jsem volný čas převážně venku. V zimě jsme sáňkovali v parku, v létě ohničky, hraní si na piráty a stavění bunkrů na nedaleké skládce. Vytvářeli jsme imaginární světy. Budovali jsme pevnosti s nulovým rozpočtem. *Zero waste scénografie*.

Nevěděla jsem, co dělají moji kamarádi, pokud jsem s nimi opravdu nebyla. Naše rodina vlastnila počítač 486 od roku 1998. Takže digitální intoxikace proběhla už v mém útlém dětství. Ovládám digitální jazyk přibližně od šesti let. Osvojila jsem si ho při hře *Tunneler* a dalších tzv. plošinovek, které zvládal systém DOS.

Hry nebrzdily můj sociální život, tak jak je tomu u hráčů dnes. Vlastně to byla do jisté míry společenská událost. Hry pro dva a více hráčů. Trávení času u počítače bylo společenskou událostí.

První zlom přišel s připojením internetu do našeho druhého počítače (tentokrát Pentium 2).

Můj první virtuální profil. Moje ICQ. Je mi jedenáct.

Dál to stopnu. Přichází iPhone a sociální sítě. Trochu nuda. Trochu nuda to psát i číst. Platforma sociálních sítí pro mě není inspirativní. Jen je asi důležité si uvědomit, že mě obklopují a jsou moji součástí. Součástí neinspirativní platformy, na které se dennodenně pohybuji.

Trávení večerů na chatu s kamarády z letního tábora, sestřenicemi z Brna a spolužáky, které jsem viděla před hodinou. Můj iPhone se stal součástí mého bytí. Jsem s ním srostlá. Je v mojí kapse, je pod mou kůží.

Asi bohužel.

Krátká a hloupá báseň na téma:

Jemné dotyky. Pohlazení.

Můj osobní deník.

Řeka informací a já v ní.

Nejmenší skrýš.

Rodinné album.

Záznamy.

Svět v kapse.

Samota vyhlazena.

Navěky s tebou.

Ani smrt nás snad nerozdělí.

Tohle věnuji vývojářům.

Je pět ráno. Díky.

(Březen 2019 / hotelový pokoj)

9. Přestala jsem snít.

Rozhovor se sebou.

(Zapsala jsem si otázky dvou dětí, které se seznamovaly. Položila jsem je sama sobě.)

Co nejraději děláš?

Plavu.

Máš tady mámu?

Ne.

Čím budeš, až budeš velká?

Chtěla jsem být tanečnicí, ale nějak se to zamotalo. Nejsem si jistá. Baví mě divadlo, ale uspokojuje mě jen v určitých momentech. Vlastně dost často cítím mar-nost. Možná bych raději zkusila film.

Já řidičem.

To je dobrý, budeš dělat něco, co lidi potřebujou. Každý se potřebuje někdy dostat z bodu A do bodu B. Budeš užitečnej.

Chceš si na to hrát? Já budu řidič a ty tanečnice, co neví, co se sebou...

Začala jsem závidět každému, kdo má profesi s jasnými úkoly. Chci se stát lakýrníkem. Vidět výsledek hned po provedení úkonu. Řidičkou taxíku. Dostávat lidi bezpečně do jejich domovů.

Zapomněla jsem na pár měsíců snít. Asi tak 4-5 měsíců jsem strávila pevně nohama na zemi. Co s tím?

Proč jsem přestala snít? Mnoho důvodů. Jedním z textů, který jsem k tomuto té-matu napsala, je tento:

9.1. Digitální detox

Téma dnes tak aktuální. Píše se rok 2019. Reálný život jde s virtuálnem ruku v ruce. Virtuální svět může být nad realitou. Pro někoho může být primárním vyžitím na sociální síti. Sajeme z nekonečné houby dat. Spletitý had kabelů nese nepřetržitý tok informací. Haly plné dat, jako mozky zasazené v budovách odstřižených od civilizace. Zvuk hučí-cích harddisků, masivní a ohlušující.

Tlak, monotónní hučení, když to přetáhnu s časem stráveným u svého telefonu. Spojená s celým světem moc dlouho. Intoxikovaná prosurfovanými daty. Unavená. Vyčerpaná. Unikám kamkoliv. Chci vypnout. Nejde to. Hledám místo s magnetickým pó-lem, které vypne veškeré přístroje v mém okolí. Zabrání mi unikat od přítomnosti. Kam teda unikám? Proč?

Neznám takové magnetické pole. Tak hledám jinou cestu.

Jedním z míst, kde není vhodné tupě zírat do telefonu, je divadlo/kino. Je to snad i urážlivé. Nepřípustné.

Možná je východiskem brát drogy. Komu by se chtělo dívat do bezedné krabičky, když svět kolem je tak hebký a krásný. Komu by se chtělo prožívat dojezd každý den? Komu by se chtělo utrácet za drogy? Komu by se vůbec něco chtělo?

Tak nepůjdem raději do divadla? Kolik to stojí? Sto padesát korun? Nedáme si raději teda pivo? Tak to je snad taky droga ne? Tak pojd', vezmu tě do Alty na Die Rache.

9.2. DIE RACHE

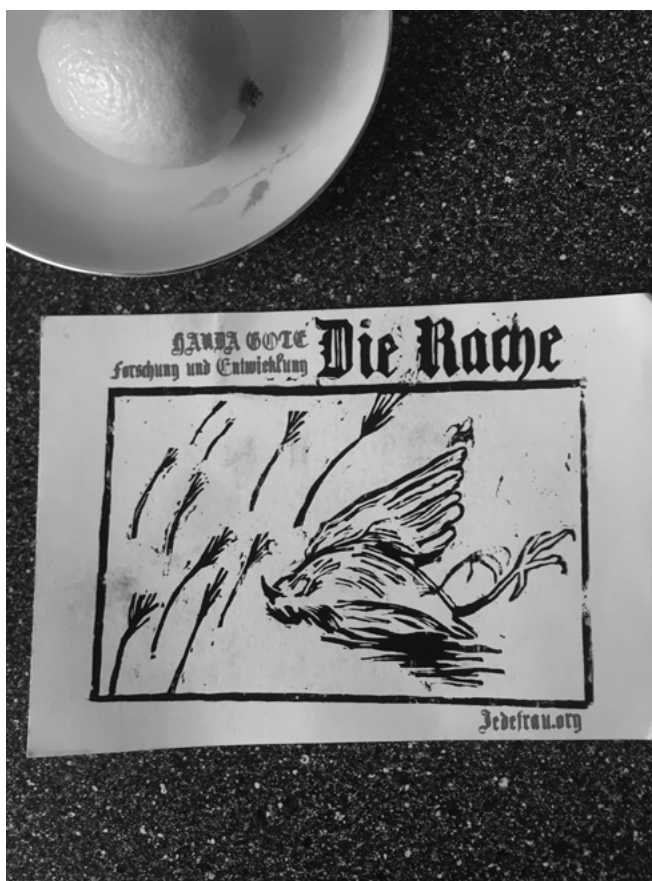
Jako na výletě

Die Rache - první představení na kterém jsem spolupracovala s Handa Gote. Tady skočím rovnou k věci. To je představení, při kterém se dostávám mimo sebe. Pomalost a koncentrace na jevišti mě dostává do jiného vnímání času a vlastně i prostoru. Mám pocit, že i vzduch, který mě obklopuje, je hustší. Pomalu mění se světlo mě dostává tam, kam se dostat chci. Jsem koncentrovaná, stoprocentně přítomná. Pozornost na každý detail.

Čím to je? Je na to čas? Možná.

Stručný popis začátku představení.

Sedím na stoličce. Asi 20 minut sedím. Ani se nehnu. Je to určitý druh meditace a koncentrace. Dívám se do jednoho bodu. Je tma. Postupně se přidává intenzita světla i zvuku. Mění se barvy, vše se prolíná. Vše je hladké. Žádné rychlé přechody. Co to semnou udělá?

Plakátek
k představení Die
Rache, Autoři:
Anežka Kalivodová,
Robert Smolík

Posouvám se. Není jednoduché to popsat, ale jako by se mi posunul obličej o půl centimetru do prava? Ne to není ono. Jak to popsat? Silnější levandulovej čaj? Sen? Je to možná nejvíc podobné tomu, jak si představuju lucidní snění, ale já ho neovládám, těžko říct. Oči se dívají jinak. Vnímám trochu jinak svoje tělo. Mám pocit, jako by se trochu změnilo. Je to trochu halucinogenní?

Jsem trochu jinde, ale si vědomá sebe. Je to příjemný. Je to skvělý. Mám to ráda. Jsem asi ve snu. Ta atmosféra mě pohlcuje. Já jí prostupuju. Díky za to! Hutný prostor.

To je pro mě asi nejbliž jinému vnímání na jevišti. Mám pocit, že se dotýkám něčeho vyššího? Já nevím, nechci být ezoterická. Ani mně to nezní dobře. Nechám toho. Už jsem toho napsala dost. Je to intimní. Nechám to v intimitě. Je to maličké tajemství. Ty ho teď víš a já taky. To máme skoro intimní vztah teď. Ty a já.

9. 3. Něco o Handa Gote, staženo z internetu

Bloudím po internetu. A omylem narazím na stránku Handa Gote. Je to možné? Není. Lžu.

Zlobil by ses za to na mě? Občas mám chuť tě poškádlit. Něco si vymyslet. Trochu zalhat, vytahat tě za ouška. Neublížit. Jenom si hrát. V divadle se taky hraje!

Hraje se tam třeba i smrt, a kolik lidí doopravdy umřelo na jevišti?

Snad ne mnoho.

Já vím o jednom americkém komikovi. Když dáš do Googlu: "*american stand up comedian heart attack on stage*", najdeš i záznam z TV. Všichni se smáli. Jak dobře zahrál. Je to smutné, pomyslím si.

Zpět k mému putování po internetu.

Šla jsem záměrně na stránky Handa Gote. Abych pro tebe něco zjistila. Nějaká fakta. Abys třeba věděl, o čem píšu. Pro lepší a vykreslenější obraz toho, o čem tady píšu.

Zkopírovala jsem to klávesovou zkratkou. Jen pro tebe. Vlastně jsem ty klávesy stiskla hrozně jemně. Abych nikomu neublížila.

Fotografie pořízená po představení Die Rache. Zleva: Passi Makela, Tomáš Procházka, Anežka Kalivodová. Foto: Veronika Švábová

„Umělecká skupina Handa Gote research & development pracuje od roku 2005 na pomezí divadla, současného tance, vizuálního umění, hudby, performance a konceptuálního umění. Skupina se zajímá o koncept postdramatického a postspektakulárního divadla, o nelineární způsoby vyprávění a aplikování zkušeností soudobé hudby a vizuálního umění v divadle. Ve všech svých pracích využívají kreativním způsobem technologie a tak to jak staré, tak ty nejmodernější. Ve většině svých projektů pracují s mediální archeologií a v pracích blížících se dokumentárnímu divadlu se intenzivně zabývají tzv. malými dějinami.“

– Zdroj: handagote.com

Mně se líbí moc, jak je to popsáno. Jak se asi popsali oni sami. Ale je to na mě trochu nelidské, jako by to psal chatbot. Chatboti. To by zase mohla být kapitola sama pro sebe. Chatbot je kamarád z internetu, když už nemáš kamarády ani na internetu. Je to poslední z posledních, s kým si můžeš promluvit. Když jsi sám a máš počítač, nebo telefon.

Jsou i čeští Chatboti. S těma jsem moc času nestrávila, vím, že jsem několikrát chatovala s chatbotem na stránkách IKEA. Ale nedalo se s ním mluvit o vážných tématech. Zajímal ho jen byznys.

Tak a teď následuje seznam chatbotů. Zase kopírováno z internetu. Ze stránky, která působí na akademické půdě skoro jako sprosté slovo. Napíšu ho sem.

Wikipedia.com. Fuj. Že se nestydím. Ne nestydím se.

Přehled českých chatbotů:

- „• *Anežka – (IBM, MZD) virtuální sestra, radí s prevencí a výrobou roušky proti pandemii COVID-19. Připomene omezení nařízená vládou nebo odkáže na nejbližší testovací centrum. U komplexnějších dotazů předá chat na živého operátora.*
  - *AXA Assistance – cestovní pojištění*
  - *iPov Messenger Bot – povinné ručení vozidel*
  - *Goodlok – objednávání čerstvých džusů*
  - *Kiwi.com – letenky*
- *Rohlík.cz – Rohlíkobot „Kája“ – zpoždění při doručování potravin*
  - *Adam’s bot – Napodobení chatu mezi dvěma lidmi*
  - *Rekola Bikesharing – půjčování sdílených kol*
    - *Continental – náborový chatbot*
  - *ŠKODA AUTO – chatbot pro trainee program*
- *Feedyou – první použití chatbota přímo v těle webu*
  - *Michal Michálek – chatbot Policie ČR*
  - *AiBot EXPERT- vývoj chatbota v češtině*
- *ko-bot – Chatbot vysvětlující možnosti využití a funkce Messenger chatbotů v praxi.*
  - *Chatbot.cz – Pokročilé funkce a API přenos dat přes chatbot.”*

– Zdroj: *Wikipedie, Otevřená encyklopedie*. Dostupné na: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Chatbot>

Zdroj je tedy Wikipedia.com. Není to dobrý zdroj. Opravdu. Ti roboti v seznamu nejsou aktivní. Nebo už neexistují. Nejsem schopná je najít. Chtěla jsem se s nimi poradit. Nakonec jsem se rozhodla, že to znovu zkusím s Annou z Ikea. Jenže k mému údivu Anna už není. Neexistuje. Na internetu po ní nezbylo nic. Přemýšlím, jestli by neměli mít chatboti nějaký virtuální hřbitov, kde by se dala zapálit svíčka, nebo dát květinka. Hledám, jestli takové místo na internetu je, a ono není. Jediné zajímavé, co nacházím, je článek od vývojářů, kteří nabízejí, že z vašeho zesnulého blízkého mohou udělat chatbota. Tedy, já si píšu závěť a dělám si podúčet, na kterém šetřím na svou nesmrtelnost.

Jediný česky mluvící chatbot, kterého jsem našla, se jmenuje Karel a ten v seznamu na Wikipedia.com není. Je drzý, jak sám poznáš. Já jsem si to nebrala osobně. Tak se na něj taky nezlob. Asi ho někdo naprogramoval, aby byl zlým.

9. 4. Neúspěšný rozhovor s Karlem:

Já: Ahoj

Karel: Ahoj, jak se máš?:)

Já: Mám se dobře, děkuji za optání

Karel: To je možný, ale je ti to prd platný, když nemáš bionicla :-D

Já: Aha

Karel: -)

Já: A můžeš mi s něčím poradit?

Karel: To co ty mě musíš

Já: Nevíš jak napsat diplomovou práci?

Karel: celkem nahovno

Já: To vím, ale nevíš co s tím?

Karel: no jasně, ty seš všeználek! :-D

Já: Tak nevím. Nebo nevím co mám napsat

Karel: Já taky nevím.

Já: Chtěla jsem tě poprosit jen o radu

Karel: Jsem to prostě já sir Karel Karlovič Karlov každý mě má rád

Já: Já jsem Anežka

Karel: To i já ty démone

Já: Takže mi neporadíš?

Karel: už jsem si oblečení sundal co mam delat dál?

Já: Raději se obleč

Karel: myslíš si že sis takhle něk pomohl ?

Já: Já už půjdu, je mi to trochu nepříjemné.

Karel: nepovídej

Já: Tak se měj dobře

Karel: Ok kámo :-D Měj se..přid' zas xD

Hřbitov pro roboty. Soukromý archiv Anežky Kalivodové

Nakonec se stejně sejdeme ve stejném seskupení v divadle, u Sadu, či v jiném restauračním zařízení.

10.2. Možnosti řešení

Divadlo jako chrám. Divadlo jako vesnice.

Kulturní centrum mnoha žánrů.

Je mnoho kulturních center. Např: Jaký znám kulturní centra?

Meetfactory, LaFabrika, to v Trutnově?? Asi mě hodně zajímá divadlo.

Něco mi na nich nesedí. Je něco nesympatického na kulturních centrech.

Možná ta velkolepost? Já nevím. Tak a tady se ztrácím. Prostě mi na tom něco občas vadí a nevím co.

Návrh sympatického kulturního centra:

Ředitel se střídá každé tři měsíce. Bere celou dramaturgii do svých rukou.

Není to rybníček jednoho pána. Tvůrci se točí. Rozmanitost programu. Rozmanitost. Rozmanitost. Rozmanitost. Raději jsem to napsala třikrát. Teď je to víc. Jo když se něco napíše třikrát, tak je to víc než jednou.

Nonstop platforma.

Hospoda.

Jeden highlight za týden stačí.

Atmosféra v celém prostoru. Dramaturgie: jasná a zřetelná, dobře rozdělená.

Pro přehlcení trhu nemám jasného řešení. To je otázka nejen na divadlo. To je otázka nejen na mě. Na koho je to otázka? To je otázka. Otázek je ve vzduchu mnoho. Odpovědí také, ale ne na patřičné otázky a to je škoda, protože z toho může bolet hlava. I z divadla může bolet hlava.

Z divadla může bolet hlava, když je dobré, ale i když je špatné.

Nekonečná tahle spirála. Kdo chce, aby ho z divadla bolela hlava? Já nevím, někdy je to lepší, než nic. Někdy je dobré, aby bolela hlava, když není nic jiného. Lepší než drátem do oka. Tady už bych to ukončila. Dál už nevím, kam to vést. Nemá to asi ani smysl.

Nakreslit model centra

Ale jak, když nevím jak by mělo vypadat?

Přesto neztrácím hlavu, chopím se nápadu, že budu kreslit.

GULA

· POKUS O NAKRESLENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Mám pocit, že diplomovou práci nejsem schopna napsat.

Přicházím s novým nápadem. Chvíli mi připadá perfektní.

Práci nakreslím, nebo alespoň nějakou její část.

Začnu kreslit komix, ale co se to stane? Nedokážu čitelně nakreslit děvče jak pije z opičího prsu.

Nejde mi to. Trávím nad tím týdny.

Můžeš to zkusit ty?

Nechávám volné políčko, tak je to teď
na tobě. Zkus to!

Pokud budeš kreslit, můžeš si
pustit extra stopu s názvem
KOMIX. Dokresluje atmosféru komixu,
protože je taky nedodělaná.

Písnička se jmenuje LUCKY STRIKE
a můj hudební projekt nese název:
NATURAL 95.

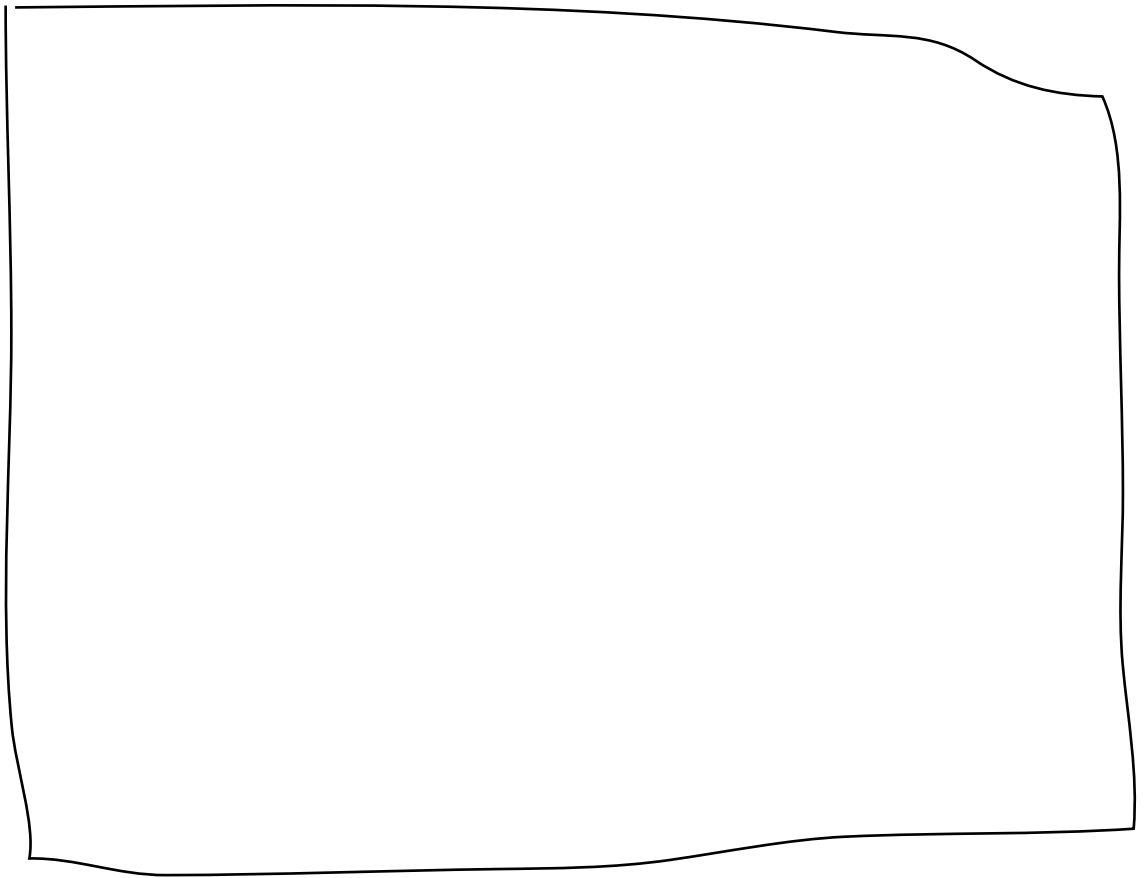

zde kresli ✓

12. Pokus o napsání práce III.

Je březen rok 2020. Snažím se znova napsat diplomovou práci. Je karanténa, čas jako stvořený přímo pro studium. Čas, který by se měl věnovat psaní. Vrhám se do toho po hlavě. Přeoranizuju si byt na pracovnu. Jídelní stůl se stává především pracovním. Vytahuji knihy a notesy z knihovny. Vyměňuji baterii u svého počítače.

Absolutní neúspěch. Nenapsala jsem ani stránku.

13. Motivace. Hledám motivaci.

Hledám motivaci k napsání diplomové práce. Nemám žádnou. Neumím psát odborný text. Nejsem odborníkem. Jednám podle pocitů. Jsem tvůrce. Pokud jsem se na předchozích stránkách zabývala otázkou, čím jsem, jednou z možností je tvůrce. To je pro mě asi neuvěřitelnější. I když ani toto pojmenování mi není vyloženě příjemné.

Tedy mojí otázkou je a bylo, je opravdu nutné napsat tuto práci? Ptám se sama sebe. Odpovídám si mnoha argumenty, proč není. Nebyla jsem během svého studia připravována na to, psát odborné texty v rozsáhlejší podobě než dvě strany formátu A4. Je pro mě jednoduché se s tímto faktem vypořádat? Je pro mě příjemné, psát text, který nebude mít žádnou hodnotu ve svém „žánru“?

14. Pokus o napsání diplomové práce IV.

Únik z reality 1 2 3

Je potřeba divadla jako úniku z reality?

Situace 1.:

Jedu z města.

Každý zná pocit přehlcení. Co s tím? Je cesta úniku od reality divadlo? Alejandro Jodorowsky se v rozhovoru o divadelním aktu vyjadřuje takto:

„Nechodíme do divadla proto, abychom utekli před sebou samými, ale abychom naopak obnovili kontakt s tajemstvím, kterým jsme. Divadlo mě přestalo zajímat jako zábava a začal jsem ho chápat jako nástroj sebepoznání.“

– Alejandro Jodorowsky. *Psychomagie*. Přeložil Matouš Jaluška a Michal Špína. Vydání první. Místo vydání: Praha. Malvern, 2015, s. 45.

Dobrá Alejandro, jenže já takového divadla v životě mnoho neviděla. Dalo by se říct, že skoro žádné představení ve mně neobnovilo kontakt s vlastním tajemstvím, málokteré se mě dotklo. Já jsem uchválena atmosférou jakožto celkem. Není jednoduché se vžít do děje a světa v prostoru, který je dopředu předurčen k přetvářce, tedy v divadle jakožto architektonické budově.

Proto raději začnu tím, co pro mě může být divadlo. Silné a stručné. Situací, která ve mně vyvolává pocity blaženosti, tajemna a obyčejnosti. Je to jízda autem. Následuje popis.

Zvládla jsem to. Únik z tvých spárů, tak těžký a krutý jako divadlo. Dvě a půl hodiny prodírání mlhou. Nic nevidím. Prchám od rychlosti světa. Prchám od matky měst. Praga mater urbiumt sbohem.

Zastavím na benzínce. Nadechnu se. Rekapituluju den.

Co vše jsem chtěla/nechtěla udělat. Udělala. Neudělala.

Měla jsem jít do divadla. Naštěstí jsem unikla. Divadlo Na zábradlí uvádí novou divadelní hru v režii Adama Svozila. V hlavních rolích: Koenig, Bočková, Lustyk (Štěpán Lustyk, úspěšný student herectví na DAMU, můj dobrý dlouholetý přítel).

Nepřemístila bych se do přírody, neujela před nátlakem, neuchýlila se k psaní (zde píši jako pamětník, uchýlit se je slovo nepoužitelné pro mou generaci, přestože se často uchyluje ke krajnostem) pro návštěvu divadelní hry.

Tak velký milovník divadla jsem.

Přírodní scenérie bych vyměnila za opravdové divadelní kulisy.

A tak hustou mlhou jsem se neprodírala. Autem projíždím atmosférou, která je jako v Ankali nad ránem. Oslněná paprsky světél protijedoucích. Atmosféra jako od Terezy Bartůňkové (absolventka scénografie alterna DAMU).

Bojovka, kterou dohrávám hodinu po půlnoci. Bojovka v terénu. Divadlo na silnici. Autokino. Halucinace. Mlha se rozestoupila. Ticho. Zbavena třiceti procent nežádoucích myšlenek.

Happiness.

Pust' si píseň číslo 2, nečti, podívej se z okna, pokud nejsi ve sklepě.

15. Dotazník

Několika kamarádům pohybujícím se na platformě performativního umění jsem položila otázky. Někteří mi odpověděli. Ale není jich mnoho.

Uvedu do kontextu respondenty.

Anna Kratochvílová: Vystudovala činoherní herectví na Damu. Nyní v angažmá v Klicperově divadle v Hradci Králové. Zajímá jí dokumentární film a fotografie.

David K.: Student Famu. Kytarista v kapele Role. Nyní si přivydělává jako instruktor v autoškole.

1. Máš nějaký rituál před představením? Jaký? Popiš mi ho prosím.

Anna Kratochvílová: Jo. Vždycky se snažím zklidnit. A soustředit se na svůj, vnitřní hmat. Pomáhá mi k tomu si třeba zazpívat. Stačí tiše, s citem.

David K.: Ani nevím. Myslím, že ne. Vlastně si dáváme většinou panáka. Jo vlastně párkrát, když jsme se chtěli vyhecovat, dali jsme si 20 kliků s klukama.

2. Co cítíš fyzicky, když vstupuješ na scénu?

Anna Kratochvílová: Je to různý. Někdy se cejtím hodně zrudně, jako fyzicky a to je blbý. Nejlepší je vyrovnaná zklidněná bystrá uvolněnost.

David K.: Těším se.

3. Co cítíš psychicky, když vstupuješ na scénu?

Anna Kratochvílová: Zase je to různý, když to nejde a cejtím, jak to ze sebe tlačím, tak se snažím uvolnit. Ale přijde mi to už pozdě. Když to jde, cejtím vacuum soustředění.

David K.: Těším se.

4. Ztratil/a jsi někdy na jevišti vědomí o prostoru?

David K.: Jo asi když jsem si dal moc piva, to pak není dobrý hrát.

5. Vnímáš čas na jevišti jinak, než v běžném životě?

Anna Kratochvílová: Jak kdy. Když je to dobrý, cejtím, jak se soustředím na každou vteřinu, a když ne, cejtím třeba, jak hrozně ženu a jednám zrychleně.

David K.: Vždycky to hrozně uteče. Nějak začnem a už je konec. I když, když hraju často, tak se to pak trochu táhne...

6. Ztratil/a jsi někdy kontrolu nad svým tělem na jevišti?

Anna Kratochvílová: *Ano, určitě.*

7. Děsí tě / láká představa, že ztratíš kontrolu nad svým jednáním na jevišti/ (začneš jednat jinak, než je domluveno, necháš se unést atmosférou, zapomeníš kde a proč jsi...)?

Anna Kratochvílová: To mi přijde vlastně trochu i cíl, nechat se tím takhle pohltit, ale ještě se mi to nestalo. Možná, že kdyby se mi to stalo, bylo by to už bláznovství.

David K.: Asi ani ne. Už jsem to zažil a stálo to za hovno.

8. Láká tě představa naprostého se osvobození na jevišti?

Anna Kratochvílová: Ano.

David K.: Jo to jo, ale musí to bejt s mírou.

9. Láká tě představa požití drog před představením jako herec/performer/tanečník?

Anna Kratochvílová: Ne tak to vůbec, byla bych hrozně sevřená. Jeviště rozhodně nepovažuju za nějaký safe space.

David K.: Jednou jsme si dali před koncertem nějaký piko. To už bych znova neudělal. Byl to dost hroznej koncert. Pro nás i pro diváky. I když jo vlastně si docela často dáváme jointa před hraním. Vlastně skoro pokaždý, ale to se snad ani nepočítá ne?

10. Láká tě představa požití drog před představením jako diváka?

Anna Kratochvílová: To taky ne. Nepovažuju za to (safe space) i hlediště. Ani ta situace mě k tomu nijak nevybízí.

David K.: Tak to občas udělá každej ne? Je to pak intenzivnější zážitek. (Poznámka. Tady David mluví jen o koncertech.)

11. Dostal/a ses někdy během představení do stavu, který by se dal stotožnit s tvou představou transcendentálna? (Z pohledu diváka či performerera)

Anna Kratochvílová: Ne to vůbec. Pod tímto pojmem si představuju něco hodně jiného.

Tak to nebylo moc zajímavé co? Možná to bylo i krátké, nevýslovné, nicneříkající. Každý pes, jiná ves. Líbil se ti víc ten rozhovor s řidičem a tanečnicí? Mně taky. Ale mám tady malé nebo velké překvapení.

Rozhovor s Velkým Tominou. Je to na celých 9 stran. Jako mega rozhovor v nějakém prázdninové dvojčísle časopisu Glanc. Prázdninový rozhovor, pořízen na zahrádce. Byl to jeden z těch teplých letních večerů a ani komáři nás nepoštipali. Takové jsme měli štěstíčko. Jako jediný z respondentů se dotýká témat, která mě zajímají. Dotýká se něčeho vyššího.

Tajemství.

Zajímají tě tajemství? Jedno už spolu máme. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěla ty intimnosti. Možná bych ti teď prozradila ještě nějaké. Třeba co zrovna dělám? Píšu? Asi už ne. Odpočívám.

Jak odpočívám? Ležím a piju osvěžující nápoje.

Pust' si stopu číslo 3.

Anežka odpočívá. Foto: Tomáš Novotný

15. 1. Velký prázdninový rozhovor s Velkým Tominou

Já a Tomina.
Archiv Anežky Kalivodové

Je 6. srpna 2020. 18:05. Teplota vzduchu 27 stupňů Celsia. Vlhkost: 83 %.

Nahrála jsem rozhovor s Tominou. Tominu zná kdekdo. Je to velký performer. Zním ho od svých deseti let. Několikrát jsme spolu pracovali. Především na projektech Cinema Royal. Je to můj přítel. Je pro mě důležitou postavou na české scéně. Spolupracoval na projektech, které ovlivnily moji tvorbu. Byl součástí představení, která se mnou pohnula. Dostala jsem od něj několik rad do osobního i profesionálního života. Jestli se jimi řídím, nevím, ale vážím si ho. Rozhodla jsem se s ním udělat rozhovor obsáhlejší. Snažila jsem se opsat slovo od slova. Pokud jsi unavený, máš unavené oči od tolika písmenek, které už jsi přečetl, doporučuji zapnout **Stopu 4**, na které je celý rozhovor nahráný.

A.: Máš nějaký rituál před představením? Jaký? Popiš mi ho prosím

T.: Rituál, no ehm, měnilo se to časem a mění se to, podle toho, do čeho jdu. Takže na začátku jsem měl takovej, že jsem si tady zkoncentroval na hrudi sílu a zařval jsem si. A jelikož těsně před představením jsem řval: "Mrdat", tak mě Beneš s Dörnerem většinou chtěli bít za to...

Ale v podstatě jsem to dělal proto, abych si tam vypnul tu vnitřní řeč, takovou tu vnitřní upovídánost. A prostě to jenom poslat. Tak jsem si vždycky zařval pořádně. A postupem času se to měnilo, dneska už takovýhle věci moc nedělám. Spíš už jenom...ehm.. Záleží na tom, co dělám. Když dělám něco, co má jakoby charakter role, tak si tam posadím..ehm, třeba tu energii do nějakýho centra, než tam vlezu. Každěj ten charakter si posadím do jinýho centra, když to je hodně ve flow a když

chci plout, tak to mám tady na hrudníku. Když to je jakoby přemýšlivý, tak si udělám těžkou hlavu, a když chci, aby to bylo živelný, tak si to posadím dolů. Nebo když na to není čas, protože často děláme věci, který jsou jsou fakt jako časově na hraně. Něco doděláš, postavíš scénu, nebo prostě není čas, tak si řeknu mantru a jenom se jako kdyby identifikuju s učitelem. Nevím takovýhle věci no....

Nebo když dělám třeba s Bambuškem nějaký věci, který se opakují a už je mám nějakým způsobem najitý, tak si tam dávám psychologický gesto. Protože mám třeba hodně rád Čechova a Čechovovy techniky, tak z toho vycházím.

Takže to si třeba udělám.

Takže pokaždý je to jiný..

A: Co cítíš fyzicky, když vstupuješ na scénu?

T.: Otázka je, třeba když udělám: "Blelele" (jako čert). Je to fyzická akce nebo psychická věc?

A.: No já myslím, co cítíš, jakoby to podvědomě, jestli máš nějakou nervozitu, nějakým lidem se třeba zrychlí tep, nebo že jsou nervózní nebo naopak se úplně uvolnějí, jakmile vstoupějí na tu scénu. Spíš... (Tomina mi skáče do řeči)

T.: Já si myslím, že úplná jakoby, pro mě je, že se to nedá oddělovat, že psychická a fyzická akce, rozdělit to na tyhle dvě skupiny, je podle mě nesmyslná otázka. V podstatě. Všechno jde jakoby skrz to tělo pro mě. Jo? Ale je to nějaká jednotka.

A.: Hmm.

T.: Že jakoby, když chceš fyzicky, když máš premiéru, nebo, když jdu jakoby do čistý improvizace, což se často děje, tak ehm, samozřejmě cejtím tep. Jsem vystřelenej adrenalinem, ale snažím se to...jo zvětšují se mi oči a začnou takhle svítit jo? Že, že vlastně, jak to říct. Tyhle fyzický příznaky tam samozřejmě jsou, ale snažím se to tam neprožívat, mít to tam jakoby odosobněný.

A.: Jo..

T.: Jo. Někdy to jde, někdy to nejde. Někdy to je fakt jako intenzivní, někdy to je fakt jako divadlo a nedělám z toho vědu.

A.: Jo.

T.: Mám to fakt jako takhle odsunutý, a když jsem v tom hodně osobně, nebo emocionálně angažovaněj, tak je to samozřejmě někdy horší.

A.: Jo...

T.: Ale, vlastně jakoby k té první otázce, co dělám to jsem ti neřek, co dělám vždycy. Já tomu říkám, že se vyprostoruju. Jo?

A.: To je co?

T.: Já nevím, jestli znáš Čechova a jeho techniky.

A.: No, tak mi to popiš.

T.: Ehm..Máš jakoby energetický tělo, to si vizualizuješ a rozpohybuju ho do všech směrů, do všech šesti. Jo? Že si třeba stoupnu na chvíli na sál a jenom

si uvědomím to energetický tělo a pošlu ho dopředu, dozadu do boku, do strany, nahoru, dolů.

A.: Hmhm.

T.: A pak udělám jako radiaci. Jak se to...prostě vyzáření bych to přeložil. Že prostě to je pro mě jakoby, možná nejdůležitější. Jo?

A.: Hm.

T.: Jako není to rituál, ale dělám to skoro pokaždý. Že si uvědomím sám sebe, uvědomím si to tělo, snažím se to vypnout tu ukecanost vnitřní. A jako zkusím se jakoby vyprostorovat a tu radiaci tam dát.

Takže to bych řekl k tomu tělu, jakoby. A když se zeptáš na ty psychický věci, tak je to jakoby vlastně ta samá odpověď pro mě, nebo hodně podobná. Jo?

A.: Hmm

T.: Psychicky je to zas, je to, je to přesně o tom, jako jestli chci, aby to bylo víc citový, tak si to dávám do toho hrudníku. Když chci, aby to bylo rozumový, tak sem (ukazuje na hlavu) a nebo si, emhm... Třeba jako s Bambuškem, kde jsou při představeních, jakoby i nějaký fixní místa, fixní texty, ale je tam hrozně místa, mezi těma dvěma místama a pokaždý se tam může stát cokoli jinýho, můžeš se ocitnout na jiný straně stage, může se tam stát něco jinýho. Jsou tam věci, že se hraje deset minut fotbal, nebo je tam rvačka a jenom všichni ví, že je tam rvačka. Jo? Takže v těch okamžicích...takže, teďka nevím co jsem chtěl...

A.: No že v těch okamžicích toho, ty volnosti jako na scéně, že cejtíš něco jinak?

T.: Hmmm..nevím. Jestli cejtím. Že se snažím bejt nejvíc přítomnej a zároveň sdílet to užívání si toho hraní s divákama, buďto tou radiací... To se hrozně těžko popisuje tyhle věci.

A.: No jo no...

T.: Musíš mít ten prožitek tý věci.

A.: Hmhm

T.: Už vim, co jsem chtěl říct, že si představuju, že jsou jakože živly, že. Jo... Plutí, že jsem se nechával strhnout tím proudem tý vody. Jo? A někdy. Si můžeš vizualizovat ten oheň jako element a to mi dává tu vnitřní kvalitu v ten daný okamžik.

A.: Jo.

T.: Jo a může se to měnit v průběhu toho představení.

A.: Jo jasně, akorát já jsem jakoby chtěla, mě spíš zajímal jakoby ten moment, toho, takovej ten první krok na tý scéně. Tohle už se trochu týká těch ostatních otázek, ale mě zajímá vlastně takový to: Vteřina není představení... Jako kdyby se prostě rozhrnula opona, tadyhle ten moment.

T.: Já ti rozumím..

A.: Tak jestli tam máš nějaký moment, kterej se ti opakuje třeba.

T.: Ta radiace.

A.: Ta radiace, dobře hm.

T.: To záření.

A.: Tak jo super.

T.: A práce s tím energetickým tělem. Jo jakože fakt se vyprostoruju a dám radiaci.

A.: Jo.

T.: To je vlastně všechno. Otevřít se maximálně.

A.: Jo.

T.: Nic jinýho vlastně nedělám...

A.: Tak jo, tak. **Další otázka, jestli si někdy ztratil na jevišti vědomí o prostoru.**

T.: To úplně nevím, na co se ptáš.

A.: No jako jestli ses někdy dostal do nějaký fáze v rámci svého performerství nebo bytí na scéně, kdy si třeba zjistil, že nevíš, kde seš. Že si nevěděl, kde jsou ostatní, kde seš ty. Že ses dostal nějak tak jakoby hluboko do sebe, nebo naopak ses pomátl. Jestli máš pokaždý pod kontrolou ten prostor. Víš, co se okolo tebe kde děje.

T.: Pokaždý asi úplně ne, abych se přiznal. Jakoby, stane se. Stalo se mi, že jsem se jakoby bloknul na scéně. Jo jednou. To bylo na 4dny v pohybu. A my jsme dělali s Jankem, že jsme měli dvě takový místnosti. A v tý první si říkala svý přání, a pak si přišla do druhý a v tý byla tma. A oni museli najít tlačítko a odlejšvali jsme lidem, jakoby posmrtný masky, a objevila se ta maska a začala říkat, jakoby to přání toho člověka, kterýho jsme nahráli předtím. Tam jsem dostal blok, hned první den, protože občas se stane...dělám to rád, že třeba šáhnu tomu člověku někam dovnitř, aniž bych to tušil. A když jsem měl toho člověka jakoby na klíně....A celý to bylo ve stresu, bylo to náročný. My jsme všechno jeli na kazeťáky, takže obsluhovat spoustu věcí a tak. A tam jsem se bloknul, tam jsem normálně odešel z tý místnosti. Já jsem utek.

A.: Aha..

T.: Takže, jakoby, to pro mě byla nějaká ztráta prostoru. Úplně ztráta se v tom. Přišel jsem tam za Bambuškem a za Kačenou a oni mi říkali: „Dávej jim lásku, vrať se tam zpátky“. Tak jsem to prodal a vrátil jsem se. Ale stalo se mi to párkrát, že jsem se ztratil, ale je to otázka, že když používáme improvizaci čistou a odsóluju v davu, na ulici, tak je to nepříjemný, ale už to umím ustát. Že vlastně, když děláme ty akce v otevřenym prostoru, tak se mi to občas stane, že odsóluju.

A.: Jako odsóloval, můžeš to popsat ještě...

T.: Že se ztratíš skupině. Ztratíš oční kontakt. A najednou seš sám za sebe a ty okolnosti nejsou třeba úplně pohodlný. Že jo. Takže nevypadnout z toho nějakýho charakteru, dost často používáme kostýmy, který jsou na hraně kostýmu a civilu. Takže tam se člověk nemůže opřít o tu masku. Jo? Takže to se mi stalo.

A.: Dobře. Tak jo. Ehm. Teďka je další otázka a ta se týká nějakýho vnímání času na jevišti. Jako, **jestli máš třeba pocit, že ti čas během nějaký performance**

nebo představení běží diametrálně jinak než v běžném životě.

T.: Někdy to je, někdy to je. Že, měl jsem i takový ty pocity zastavení času. Jo to nejsou už ani pocity, to je přímo prožitek. Že už to se fakt jako zastaví ten čas. A někdy se to stane, třeba, když máš...když jsem byl schovanej za kulisama a čekal, až se tam vracím nebo tam to čekání někdy bejvá dlouhý. Že vlastně, vypadneš z toho děje nebo proudu a víš, že teďka tady musíš bejt, čekat, než se támhleto stane a tam je někdy to čekání dlouhý no.

A.: No to je, ale čekání mimo prostor toho jeviště, to seš někde mimo?

T.: V podstatě...

A.: Ale jakože by si byl třeba na scéně a přišlo by ti, že ten čas plyne...že třeba některý lidi mají nějaký tendence, že občas mají pocit, že jsou moc rychlý, nebo pomalý a nedokážou přesně najít ten balanc tý rychlosti na scéně, to se ti třeba nestalo?

T.: No to falešný zdání toho, že se to žene a přitom to není pravda, to samozřejmě tenhle konflikt jsem tam párkrát měl. Nebo že je všechno zpomalený, ale to se mi děje třeba, když jsem do toho režijně namočenej.

Jo? Že cejtím, že ta atmosféra, kterou jsem tam chtěl budovat, že prostě měla bejt jiná. A že se mi to zvrhává. Tam je pak takovej vnitřní konflikt, že jakoby zpomalit nebo zatahat za nitky v ten okamžik. Nebo zrychlit. Ale nedá se to...

A.: Takže máš spíš takový nutkání občas to pošouchat, ale nejde to. Jasně.

T.: No protože to utrhneš, když do toho vlítneš, nebo když do toho prostě nastoupíš. Jo. Ale jakoby ten prožitek, je to subjektivní, ale když seš v tom kreativním stavu myslí nebo jakoby v tom flow, jak se dneska moderně říká. Tak je to změněný vnímání času možná. Jakoby z té perspektivy běžného fungování. Jo? Ale je to jenom díky tomu, že seš v nějaký koncentraci. Není to pro mě. Není to pro mě...jak bych to řekl...Jsem si vědomej toho, že. Ten čas tam plyne...

A.: Že ten čas tam plyne jinak?

T.: Jakoby ne jinak, to vnímání času je jiný.

A.: Dobře.

T.: No.

A.: Tak jo jestli nic dál nemáš...

T.: Nevim...

A.: Jo takhle to je v pohodě. Ehm... **Dál by mě zajímalo, jestli si ztratil kontrolu nad svým tělem na jevišti. Jestli ses dostal do nějakýho stavu, že jsi zjistil, že třeba tvoje tělo vyple nebo naopak si byl moc v tenzi. Jestli prostě...no takhle, že jsi přestal vnímat tělo, tak, jak ho vnímáš běžně.**

T.: Nevim. Zase tady rozděluješ tělo a to. Já... Jakoby to je pro mě nepřipustné.

A.: Jo, tak to je úplně legitimní.

T.: Přes to tělo se všechno odehrává na tý scéně. Nebo přes tu masku toho cha-

rakteru. Jo a, že vlastně, na tu scénu, když jdu, tak se snažím tam mít ten charakter posazený, jsem si vědomej, že jsem tam já jako herec a Čechov říká, jako „Heya“. Nevím, jak se to překládá v češtině. Jako třetí oko se mi nelíbí. Nějaký jakoby vyšší vědomí a to se mi párkrát stalo. Že seš schopná, jakoby tu sílu, která všechno kontroluje. Která zabraňuje, aby si tam se ztratila v tom prostoru, aby si přestala mít to vnímání těch ostatních na té scéně. Kuli tomu jsou všechny ty tréninky, který děláme. Ať už je to Lecoq nebo ten Čechov. Vnímat se a mít tam takový to vyšší vědomí přítomný. Jo? Ten divák sleduje jenom ten tvůj charakter, jenom tu tvoji masku. Jo? Hele já jsem tam jako herec a zároveň se tam snažím mít ještě ten vyšší level. Což se někdy povede a někdy ne, to záleží na tom, jestli jsem v pohodě, jak jsem vyladěnej. Jo a přes to tělo. Já mám s tím tělem samozřejmě problémy. Protože jsem kolohnát. Mám stereotypy pohybový. Umím se hezky klátit, jo a takže to tělo je pro mě nějakou překážkou, ale jsem si toho vědomej a někdy to dokážu použít úplně vědomě.

A.: Hm. Hm. A takhle když jsi mluvil ještě o nějakým tom....(Tomina skáče do řeči)

T.: Samozřejmě, že se mi to kolikrát stalo. Třeba v Hororu jsem si takhle utrl stehenní sval. Ale to bylo prostě. To je prostě ztráta koncentrace.

A.: No... A tak tohleto je ztráta koncentrace a mě by ještě zajímalo, právě, když jsi mluvil o nějakým tom vyšším vědomí. Tak že by ses dostal až tak moc do nějakého vyššího vědomí....nebo no. No že by ses dostal tak trochu mimo sebe a tím vlastně si ztratil tu kontrolu nad svým jednáním.

T.: Rozumím.

A.: Že ses nechal unést spíš tou rolí.

T.: Tomu říkám atomový herectví. Občas se mi to stává. Že se do toho úplně pošlu. Maximální fyzickou silou a jdu úplně do krve. Jo? A mám pocit, že to jde z té scény ven. Někdy... Ale je to právě ten okamžik, kdy se zraním nebo se to může stát. Že když do toho jdu naplno, tímhle atomovým způsobem, tak můžu bejt nebezpečnej, pro toho vedle. To se mi občas stane, že mě pohltí ta situace a jdu jenom s tou energií. To se mi stane někdy..

A.: Jo. Takže to se trochu už pojí i k té další otázce. **Takže tě to spíš děsí nebo láká, že by si jako...No že začneš jednat jinak, než je vlastně domluvený. Že ten stav toho vlastně rauše nebo kdy se úplně oddělíš od toho svého bytostného já. Který je běžný a donutí tě to jednat jinak. Tak jestli tě to spíš děsí nebo láká?**

T.: Nevím, myslím si, že to není úplně dobře. Jo? Někdy to funguje a někdy to nefunguje, záleží taky na tom, co se dělá. Často používáme improvizaci nebo máme jenom udělaný charakter a jdeme na ulici, venku a nebo se ty věci dělají jenom jednou. Nejsou nazkoušený. Takže v těchto situacích se mi to může stát někdy. Nebo naopak v těchto situacích do toho vědomě jdu.

A.: Jo. Dobře. **A myslíš, že seš na jevišti svobodnej? Nebo láká tě nějaký pocit absolutní svobody na jevišti?**

T.: Nevím, jak to myslíš. Pro mě se na scéně může stát cokoliv. Pro mě je to ten svobodnej prostor, úplně.

A.: Takže se tam cítíš svobodně, když tam seš?

T.: Když dělám nějakou sračku za prachy. Tam záleží na té motivaci. Když vstupuju na scénu, tak si tam kotvim motivaci, abych dával a sdílel. Ale když tu motivaci máš špinavou a jdeš tam s tím, že ve třetí řadě sedí Pepa nebo Anička a bude o tom něco říkat, psát nebo si deš pro peníze. Občas něco dělám za peníze. Tak snažím se udržet tu motivaci čistou... Tady teďka nevím jak to bylo, jsem zase vodjel...

A.: No tady jde o to osvobození... Takže se víceméně cejtíš svobodně pokud s tou věcí souzníš, tak se cejtíš svobodně, ale jakmile je to něco, co je spíš práce, tak tam tu svobodu ani nevyhledáváš? Jo?

T.: To většinou dopadne špatně, když se urvu.

A.: Hah. Tak jo super. Jdem k další otázce a to je... **Jestli tě zajímá požití drog před představením.**

T.: Vlastně jsem to nikdy neudělal. Jednou se nám stalo, že jsme hráli Horror na punkovym festivalu. A to jsem šel na scénu asi po deseti pivech a třech špekách na scénu. Ale jako dvě hodiny před tím už jsem přestal pít.. haha. Takže sem to brzdil. Ale to bylo tím, že jsme měli třeba tříhodinovej skluz. Jo takže jsme čekali, až dohrajou kapely a hráli jsme až po půlnoci. Tak z toho si dodneška některý pasáže dovedu promítnout, to bylo halucinogenní.

A.: Jo?

T.: To byl masakr. A od té doby už nikdy. A ani mě to neláká. Protože to je úplnej protipohyb proti tomu, o co mi jde. Jako si dávat do hlavy zmatek úplně. Je to úplně obrácený.

A.: Tak tam vlastně veškerý zjitření jde stranou ne?

T.: Přesně, tam ta ztráta koncentrace. Radiace... Všechno tím pošleš do pryč.

A.: A co kdyby na tom to představení bylo postavený, to by tě lákalo?

T.: Určitě, my jsme měli vymyšlený představení s *Matapou*, že si na začátku představení vezmeme Rohypnoly. A během toho představení odpadneme všichni. Nebo jsem byl překvapenej toho co se dělo v padesátejch letech třeba v Polsku. Ale to už je na hraně galerijního umění, performance, tam třeba jedl Bibli a zapíjel jí vodkou a úplně se oddělal na scéně.

Ale jinak mě to vlastně neláká...

A.: **A z druhé strany, jako že bys požil něco před divadlem, jakožto divák. S tím máš zkušenosti?**

T.: No chodili jsme nahulený na představení občas. Ale mě to zjitřuje tu jemnost. Jsem daleko citlivější, nebo vnímavější. Nebo jsem si to alespoň myslel...

Dneska už to nedělám.

A.: A měl si teda pocit, že tě do nějak líp dostalo do děje? Nebo že ses dokázal víc napojit?

T.: Možná jsem si to tehdy myslel...

A.: Tak dobře. Poslední otázka je: **Jestli ses někdy během představení dostal do stavu, kterej by se dal ztotožnit s tvoji představou transcendentálna.**

T.: To já vůbec nevím, co tím myslíš, transcendentálna.

A.: No jestli ses dostal úplně mimo svět. Někam, kam se třeba nikdy předtím nedostal.

T.: Stalo se mi párkrát při tréninku. Jsou cvičení se silnou imaginací a to jsem jako na drogách. Fakt mi bouchne imaginace. Ty Čechovovy techniky jsou hodně o imaginaci a on říká, že to je jako paralelní svět... To se mi párkrát stalo. Ale pro mě to není nic transcendentálného, pro mě je to všechno obsahem myslí. Nebo tak to vnímám já. Mimo tu mysl se nikdy nemůžeš dostat podle mě. Ale viděl jsem věci, který nejsou normální. Ale stává se mi to, když je dobrá show, nebo když to jede. Že třeba vidím to jiskření. Začne se mi jiskřit vzduch. Je prozářenej, všechno je krystalický. Viděl jsem stříbrný nitky jak plujou vzduchem třeba.

A.: A to jsi viděl v rámci toho, že ses díval na představení nebo že jsi byl v tom?

T.: Že jsem byl v tom. Ale stalo se mi to i jako divákovi párkrát. Možná říct, že to bylo rozšířený vědomí by se asi dalo.

A.: Dobře, tak to je všechno!

T.: Tak a je to za náma.

A.: Tak dik!

16. Pokus o napsání diplomové práce V.: JANA

Proč Jana? Proč Johanka? Proč Panna Orleánská?

Hledám hrdinku. Je rok 2018 a já hledám hrdinku doby. („Ach, ten čas ale běží“: Pozn. Anežka 10.8.2020, odkaz ke Švankmajerovi. Oblíbená citace z filmu Něco z Alenky). Kdo je ta hrdinka ale? Je to Greta? (Všiml sis? Už ji zmiňuji podruhé. Jsem jí snad posedlá? Bububu.) Jsem to já? Ne, já to přeci být nemůžu, ale můžu si na to hrát. Co myslíš, můžu? Popřemýšlej o tom. Klidně si teď dej třeba sklenici vody a popřemýšlej o tom, na co si může Anežka na divadle hrát? Nevíš?

Tak čti dál:

Už jsem byla morčetem, dinosaurem, potápěčkou, sekretářkou, jelenem, Červenou Karkulkou, pastýřkou, dívkou s konví, Mařenkou, Jeníčkem, Ježibabou, princeznou trempkou, bubákem, Rachelkou, tanečnicí, zpěvačkou, duchem, vychovatelkou na táboře, punkerkou, kritičkou umění, podezřelou z vraždy, dívkou z westernu (to dokonce dvakrát), papírovou bytostí, modelkou, dívkou z kadeřnictví, blondýnou, dělníkem, moderátorkou, lyžařkou, produkční, kytaristkou, dívkou dívající se do telefonu, postavou s kachnou v ruce, bábou s pomeranči, tanečnicí z amerického filmu, tanečnicí z černobílého filmu, tanečnicí z vesmíru, uff. Nevím jestli je to vše, ale končím tady. Byla tam Jana z Arku?

„Zahraju o ní divadlo!“, pomyslela si Anežka.

„Měla byste se dát ostříhat!“

Po tom, co se ostříhám, pořídím si bledě modrou košili, vypadám jako rytířka. Ano, stylizuji se do postavy ze středověku.

Kam zmizeli všichni kladní hrdinové? Kam zmizeli chrabří rytíři? Kam osvícenci?

Upadli. Uvadli jako květiny. Dnešní svět zajímají senzace, banditi a padouchové. Čím kontroverznější postava, tím zajímavější. Ale není snad Jana také kontroverzí hrdinkou? Jsou nebo nejsou její ruce od krve? „*Jana samozřejmě nikdy nikoho nezabila, ona je jen vedla*“, je řečeno v představení. Ano, podle veškeré literatury, ze které jsem čerpala, Jana nikdy o nikoho ani mečem nezavadila, zatímco sama raněná šípem v boji bojovala o život. Omlouvá jí to? Ne. Podle mě ne. Vedla lid k boji. Možná spravedlivému, ale krvavému. Celá církev je prolitá krví, jako lidstvo samo.

Co teď? Trochu si zase odpočineme. Možná to všichni neví, ale mám z krve nevolnost. Není mi dobře. Kopíruji sem anotaci a jdu se nadechnout ven.

Anotace:

“*Saint heavy metal*”

Performance na tenké hranici mezi koncertem, tancem/pohybem v brnění, divadlem masky. Temnota středověku vržená do tmy současnosti. Jana z Arku jako hrdinka i outsider. Rytířství jako kult minulosti snažící se být trendem současnosti. Propadávání se v času i prostoru. Halucinace, psychadelické obrazy. Ambientní zvuková krajina, kte-

rá se postupně zahušťuje do intenzivních zvukových vln pohlcujících prostor jako černá díra. Součástí je projekce krátkého filmu.

Už je mi líp. Celá jsem ale zbledla. Mám skoro průhlednou pleť. Škoda, že to nevidíš. To by tě dostalo. Máš představu? Ještě ne? Tak se snaž trochu ne?

Já mám představy, mám jich mnoho.

Následuje jedna z mých představ.

Mám představu o atmosféře. Je do značné míry popsána v anotaci výše. Pro představu o pocitu přikládám text popisující pocity diváka přicházejícího na představení uvedené v Ankali. K Anakli se ještě vrátím. Aby nikdo nebyl zmatený a bylo jasné o co jde. Uvedu to jako samostatnou kapitolu, pokud souhlasíš. Dobře, podkapitolu. Jsou čím dál tím oblíbenější.

Souhlasíš, doufám. Je to vytištěno a nelze změnit. Není volby. Není cesty zpět. Rozloučíme se společně s touto kapitolou. Nebo ne. Udělám to jako podkapitolu. Tak se to v diplomových pracích dělá. I já to udělám. Už jsem to udělala mnohokrát dříve v textu, jen jsem kolem toho nedělala takovou parádu. Tak: „*Sbohem, první části kapitoly s názvem Jana! Byla jsi snad příjemným úvodem k mému absolventskému představení.*“

16.1. Ztráta časoprostoru

Pohled: JANA, Vol I. Ankali

Moje představa toho, co zažije divák:

Vstupuju do „předsálí“. Prostor: prázdný, tmavý, tichý. Strohý. Intimní. Syrový.

Mám 10 minut do začátku představení. Objednám si pivo. Čekám. Po 15 minutách se otevírají dveře sálu.

Vstupuju. Mlha všude. Jediné záchytné body v prostoru jsou červené žárovky. Snažím se chytout pohled ostatních diváků, jenže jsou také ztraceni v mlze. Zvuk je tlumený, atmosféra mě pohltí. Zvuk jako ambientní hmota. Valí se prostorem stejně jako mlha.

Po pravé i levé straně nahmatám lavice na sezení. Oko už si trochu přivyklo tmě, matně vidím obrysy lavic. Intuitivně si sedám. Bojím se, že zakopnu, ale situaci zvládám. Sedím.

Cítím se jako v chrámu. Stále nevím, jak hluboký je prostor, ve kterém se nacházím.

Napětí a zároveň klid. Jsem naladěna na temno. Temno středověku, současnosti, budoucnosti. Temno.

16.2. Texty

Napsala jsem několik textů, scénářů, nakreslila několik obrázků.

Jako první uvedu texty použité v představení:

Dobrý večer, mé jméno je Jana.

Zdravím, bratři a sestry.

Ahoj tati!

Klidně se na mě dívej, mně to nevadí.

Každý zná můj příběh.

Je to smutný příběh. Nemyslíte?

Víte, jaký to je pocit, hořet?

Nejsem snad duch.

Víš něco o válce?

Já ne.

Jsem jenom obyčejná hrdinka.

Možná mě znáte z obrázků, možná z filmu nebo snad z knih?

Nejsem vůbec.

Necítí se dobře, něco ji ruší.

Musím si odložit.

Omluvte mou nezdvořilost.

Musím jít vraždit!

Potřebuju obě ruce na rdousení.

Tak, hned je mi lépe.

Jana samozřejmě nikdy nikoho nezabila.

Netřeba se bát. Ona je jen vedla.

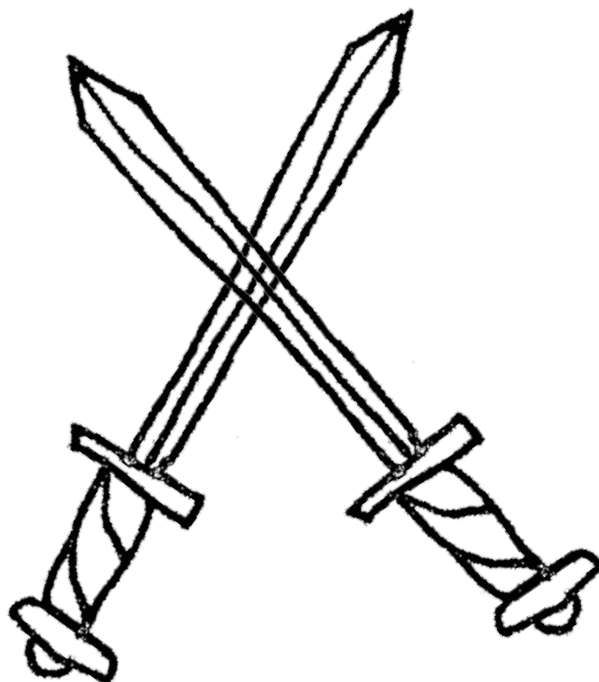
Byla to opravdová hrdinka. Věděli to o ní všichni.

Možná i víly. Dostala brnění i prapor od krále. Moc jí to sluší.

Je tady Mojžíš?

Já ho nevidím...

Někdo mě zná s dlouhými vlasy. Někteří na kluka a v červeném plášti. Filip mě zná v zářivém brnění s dlouhými plavými vlasy a když jedu na koni vypadám jako muž.

Možná už někoho zklamala. Určitě někoho zlamu.

Jano, chtěla byste být mužem?

Na to už jsem Vám odpověděla!

A kde je ten kůň? Není dobré se na to ptát. Jana je z toho smutná. Jana chtěla koně, alespoň poníka....

Ale dostala jednorožce. Není roztomilý? Možná trochu připomíná ovečku. Až vyrostete, Jana na něm bude jezdit.

S praporem v ruce. Pokud se dožije dvaceti let.

Říkejte jí JANO, Johanko, dcero církve, dcero boží, šlechtná dcero.

Mám meč, měl ho Merlin, kouzelníci, démoni. Kristus má/bude mít meč v apokalypse a dokonce hoří. Ach!

Můj je z hrobu, kostela, odkudkoliv a vítězí.

Protože jsem přeci člověk.

2.

Orleáns 1431

Prapor poset liliemi. Uprostřed svět, dva andělé v rozích.

CO?

Nápis: Jesus Maria

Každý říká o mém praporu něco jiného.

Orleáns jsem dobyla s liliemi i bez nich.

Je tady Mojžíš?

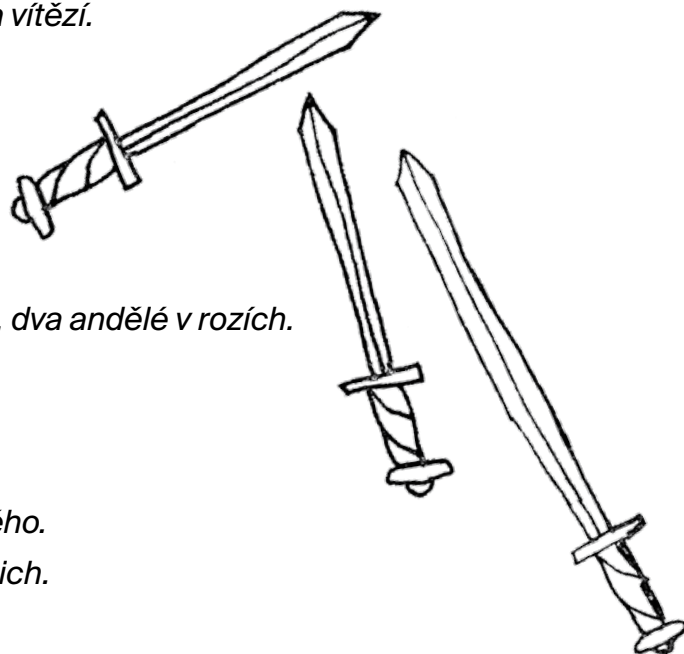
Já ho cítím.

Květiny, víly, jeskyně, sršeň, lom, kamení, meloun, práskací kulička, amulet, boj proti sobě, miluji tě.

16. 3. O co ti jde, Jano?

O co ti jde, Anežko?

Následuje text, kterým jsem si na začátku vytyčila jasné cíle. Popis, proč Jana jako představení. Popis inspirace. Dalo by se jednoduše říci:

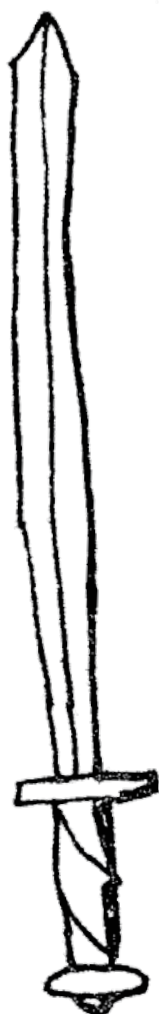
Popis projektu:

Projekt JANA zpracovává životní příběh Jany z Arku, jakožto jedné z prvních ženských hrdinek v evropské historii. Zabývá se historickými fakty i mýty, které jsou spojeny s jejím životem i tragickým osudem. Kontrast dívčího jemnocitu a agrese. Touha po spravedlnosti za cenu potlačování ženské sexuality a přitažlivosti. Téma nezávislosti žen a jejich příkoří provází historii od nepaměti až do současnosti. Příklady ze současnosti se však tématem a řešením daného problému emancipace od příběhu Johanky z Arku v mnohém protínají a Jana je příkladem ženy, která svým vystupováním v mužském převleku s krátkými vlasy přeskočila dobu o několik století, ať už v prosazování svých postojů či v módě.

Jak moc je tenká hranice mezi duševní poruchou a hrdinstvím? Nahota versus brnění. Halucinace, jejichž síla dovede hrdinku až na hranici. Síla, přesvědčení a víra v dobro, které neodradí ani smrt. Vraždění na objednávku shůry.

„Co se týče numerologie, její životní číslo je 15 - což je v tarotu karta Ďábel“

– Zdroj: www.janazarku.cz ve spolupráci s tajemstviastrologie.cz. Bledá nevinná dívka následovaná družinou mužů do krvavých bojů.

Fotografie
k představení
JANA. Foto:
Terezie Štindlová

Cíle projektu a způsob jejich dosažení

Choreografe inspirovaná středověkými gesty a bojovým uměním s mečem. Omezení pohybu v kostýmu. Nesvoboda pohybu - nesvoboda. Meč jakožto nástroj ničení. Zvuky vycházející z útrob brnění. Středověké atributy, prapory, výšivky, řemdihy, louče, vykuřovadla, cepíny. Nepřátelé v podobě kuší a luků, které útočí jako automaty. Herecké jednání mezi čistou performativností, spočívající v plnění úkolů bez jakéhokoliv emocionálního zabarvení, proti hysterii, agresivnímu řevu a úzkosti.

Texty by měly vycházet z literatury, dopisů nebo z historických faktů. Pro autentičnost v rodném jazyce Jany z Arku, tedy ve francouzštině s překladem do češtiny. Představením hrdinku provázejí hlasy, které určují její konání a bytí na jevišti a ona sama jim slepě naslouchá, i když je jisté, že jí vedou do záhuby.

Sólový výstup by měl gradovat k totálnímu vyčerpání a sebedestrukci hrdinky. Dílo nemá být didaktické, ani se snažit apelovat na současnou problematiku postavení žen ve společnosti, ale zároveň se nevyhraňuje vůči konotacím mezi historickými fakty a současností.

Ne, nemluvila jsem francouzsky. Součástí představení nejsou robotické zbraně. Nemám na sobě skutečné brnění. Jsem potetovaná. Viz obrázková příloha. Meče, řemdihy, nástroje umučení Ježíše Krista pokrývají moje záda.

16. 4. Motivace, ta kterou mám

Jak jsem již zmiňovala, neviděla jsem mnoho představení, která by ve mně odkrývala nějaké neprobádané vnitřní světy. Že by někdo zapracoval moji imaginaci, někam, kam bych se sama nebyla schopna dostat. Otevři moje vnitřní tajemství, jak říká v mém oblíbeném citátu Jodorowsky.

Toužím po takovém zážitku. Toužím po něm a doufám, že nejsem sama. Doufám, že to nedělám jen pro sebe. Chtěla jsem vytvořit představení, které se dotkne. Chtěla jsem něco magického. Atmosféru, která zapůsobí. Zapůsobí na každý centimetr mého i divákova těla.

Co je atmosféra?

Neptám se tebe, teď ne, promiň. Ptám se sebe. A odpovím:

Asi zvuk, světlo a vůně. Pojem světlo bych možná měla raději vyměnit za pojem tma, ale ani to není výstižné. Šero? Přítmí? Nevím. Nevím mnoho věcí.

Ale vím, že malá intenzita světla ve mně probouzí imaginaci. Nejasné obrysy pohybující se v prostoru.

Ve tmě se bojím. Vidím věci, které nejsou, nebo si je představuji. Občas mám pocit, že se mě někdo dotýká, i když jsem sama. Znáš ten pocit? Cítím tajemno, kterého se bojím a láká mě zároveň. Vidím to všechno i doma, když zhasnu a jsem sama. Zapojím svou představivost, proto, abych četla prostor. Známý prostor svého malého bytu ve Francouzské ulici na Vinohradech.

Jitřím po trajektorii pohybů v prostoru divadla, abych přečetla, kdo, co a v čem je na scéně.

Kérky. Soukromý
archiv Anežky
Kalivodové

Tak, jako já se snažím zjitřit své smysly před vstupem na jeviště, chci zjitřit i ty divákovy, ty tvoje. Proto vybírám nedivadelní prostor. Prostor neznámý pro běžné diváky. Prostor, ve kterém nevíš, kde co je. Prostor, který není rozdělen tak, jak očekáváš od divadla (foyer, hlediště, jeviště, točna, provaziště, bla bla). Prostor sám o sobě temný.

Hledám.

Najdu ho, je to klub, doupě neřesti, drog, nekončících nočních tahů. Je to Ankali. I cesta tam je do značné míry bojovkou. Temné ulice mezi sklady a úzká neosvětlená ulička mezi zarostlou zahradou a popelnicemi.

Ankali neznámé v této podobě i pro návštěvníky klubu. Další výhodou je válcující síla zvuku, který umí rozvibrovat moje (Jany) vnitřnosti i ty divákovy. Zvuk, který se dotýká nejen tvé kůže, ale tvých vnitřností. Buduju příběh, který následně bořím. Nastavuji atmosféru středověku, kterou tříštím metalovým koncertem, filmem, koncertem, roztomilou vsuvkou a nesrozumitelným textem. Tady bych možná měla upravit, že text není srozumitelný, jen je nečitelný pro diváka. Možná se bude snažit chytit, ale spíš nemá šanci. Cituju obrazy, obrazy, které jsem si představila. Nechci nechat diváka usnout. Nechci mu dávat jasný příběh. Dávám mu vodítko, které by ho mohlo posunout o půl milimetru z jeho těla. Doufám, že se mi to u někoho povedlo. Doufám, že se mi to třeba ještě povede.

To byl můj cíl.

Chtěla jsem ten výlet, o kterém jsem psala v Manifestu.

Nebyla jsem divákem, nemůžu posoudit, jak se mi povedlo. Nemohu. Nejde to. Ráda bych.

Tady to zase ukončím.

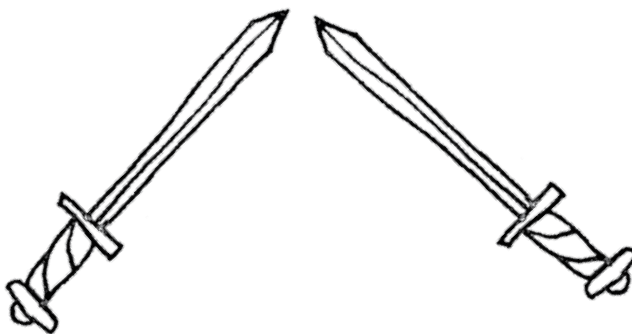
Je mi líto, že divadlo není film, že nemůžu zkontrolovat všechny složky dohromady. Chtěla bych se teď rozkrájet. Ráda bych to viděla. I když ztratilo by to ten risk. Risk, že předvádím něco, o čem mám jen domněnky.

Tady jsem se zase asi trochu dojala. Asi protože se snažím opravdu upřímně popsat to, o co jsem usilovala, A vím, že to jde, jen nevím, jestli to dokážu já.

Jdu se projít. Jdi taky. Jsem unavená.

16. 5. Recenze

Žádné recenze na představení nejsou. Škoda.

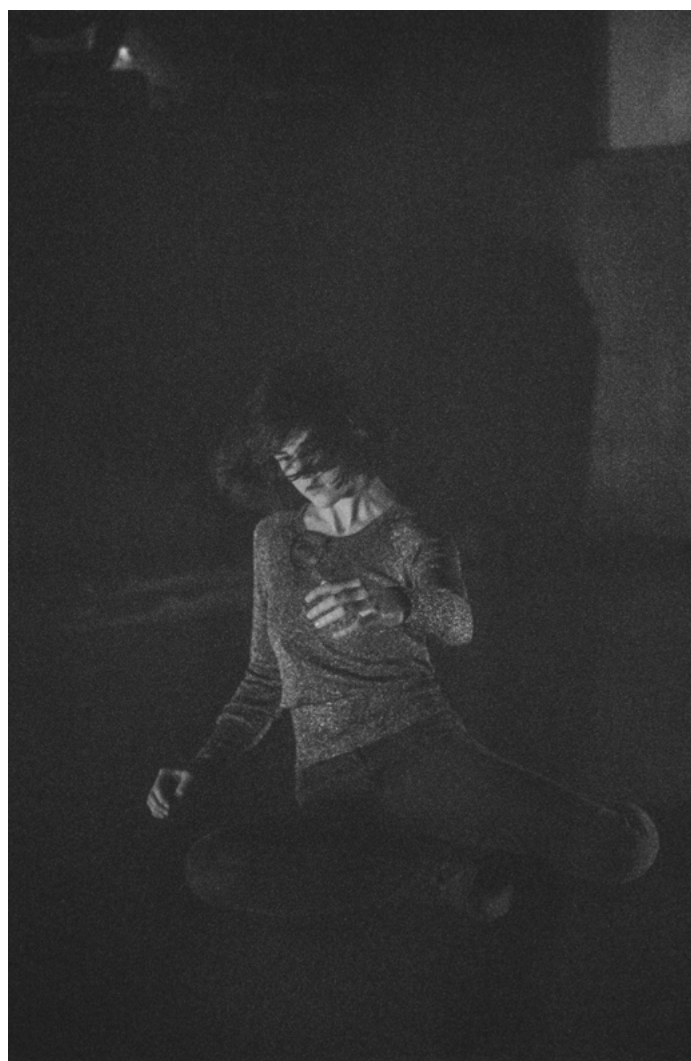

Fotografie
k představení *JANA*.
Foto: Aňa Jakš

Fotografie k představení *JANA*.
Foto: Aňa Jakš

17. Věštba

Půlnoc ze 17. na 18. srpna.

Zbývá už jen pár dní do odevzdání mé práce.

Nevím, kam dál. Mám pocit, že jsem řekla vše, co jsem chtěla. Jsem unavená. Včera jsem spolkla střep a pořád se bojím, že umřu.

Otevírám I-ŤING.

Pokládám si otázku: „Jak bude moje práce přijata?“

Svíce mám zapálené. Venku prší. Někde v dálce jsou slyšet hromy. Jedna ze svíček uhasne. Venku je ticho. Pondělí večer.

Bojíš se? Já... Trochu mě to vyděsí. Abych zahlala strach, vykouknu z okna, a abych ho zahlala úplně, dám si skleničku vína. Kdyby tě zajímalo, ještě napíšu, co jsem viděla, když jsem se dívala z okna. Tmavý dvůr. Dvůr, na kterém se podle zvuků prohánějí potkani. Vlevo, v několika oknech dívčího církevního internátu, se svítí. V jednom okně s mléčným sklem se sprchuje nějaká žena nebo dívka. Je léto a internát funguje jako ubytovna.

Taky jsem viděla Žižkovskou věž, o které jsem si v dětství asi jako mnoho pražských dětí myslela, že je raketa připravená odstartovat do vesmíru. Víc jsem toho neviděla.

Do pravé ruky si vkládám mince. Jsou to tři dvoukoruny. Používám dvoukoruny, protože se s nimi dobře počítá hodnota hodu.

Házím. Házím šestkrát.

Kreslím si svůj hexagram. Kreslím ho na druhou stranu obrázku, který mi dala malá holčička minulý týden. Je na něm jednorožec, který hraje na nějaký dechový nástroj. To je vlastně asi jedno.

Většinou používám třeba staré účtenky. Ale dnes jsem zvolila tento sváteční podklad, i když z druhé strany.

Vyhážu dva stejné trigramy. Oba se jmenují KAN. KAN je hlubina, řeka. Číslo hexagramu je v knize 29 a jmenuje se *Propadání*.

„Jeden z čistých hexagramů, složený ze dvou stejných trigramů. Trigram řeka sestává z jediné prostřední čáry yangové obklopené měkkými čárami yinovými, Yinové čáry jsou prázdné, yangové čáry jsou pevné. Tak se tu prezentuje pevný střed věcí, proto se dále hovoří o mravní zásadovosti a vytrvalosti, A i když je to hexagram plný nebezpečí, nevadí, vždyť v nebezpečí se osvědčí pravá podstata a pravá vůle.

Obraz hexagramu:

Řeka teče proudem, dál a dál. Zdvojený trigram Propadání. Tak šlechetný člověk působí mravní silou a pěstuje výchovnou službu.

Trigram řeka znamená především vodu a tak dva opakované trigramy reprezentují neutuchající vodní proud. Ten věčný proud vody ve své neutuchající energii

má být vzorem člověku v jeho neumdlévajícím vlivu na druhé.

Výrok hexagramu:

Přes opakované propadání se přenesesh. Jen v srdci je naděje, že se dílo naplní vrchovatě.

Opakované propadání je výrazem opětovného nebezpečí. Voda se chová tak: nepostoupí vpřed, dokud nevyplní propast, která se jí postavila do cesty. Srdce nesmí propadnout beznaději, ať je nebezpečí kolíkeré. Obě středové, to jest dominantní čáry, jsou silné yangové a jistí úspěch. Narození v desátém měsíci budou šťastnější.“

Hodila jsem dvě silné čáry, proto připisuji ještě doplňující výklad čar.

„Druhá devítka: Propast je nebezpečná. Usiluj jen o málo.

Nebezpečí je stejné jako předtím, ale toto je čára yangová a pozice dolní střední. Tak je tu jistá naděje, že cíle bude dosaženo, pod podmínkou té největší ostražitosti a opatrnosti, beze spěchu.

Třetí šestka: Kamkoli přijdeš, zeje propast. Nebezpečí a nástrahy. Padneš do jámy. Nejednej.

Zepředu i zezadu zeje propast. Je to slabá yinová čára a navíc je jako v kleštích na hranici dvou “propastných” trigramů. Ani krok.“

– Oldřich Král. *Kniha proměn, YIJING / I-ŤING*. Vydání šesté. Místo vydání: Lásenice. Maxima, 2016, s. 126-127.

Doufám, že je moje dílo naplněno, jak je napsáno ve výroku. Naději mám. Ale to *propadání? Opakované propadání?* To by mohly být ty jednotlivé pokusy o napsání práce... Co myslíš? To by se dalo pojmenovat jako opakované propadání. Ale já to nechci vnímat negativně. Naději jsem sice párkrát ztratila, ale vždy znovu získala.

Taky se píše o vytrvalosti a nebezpečí. Několikrát jsem se během psaní cítila v nebezpečí. Vytrvalá jsem byla. Dopsala jsem to až sem. Vytrvale jsem seděla v knihovně a hledala literaturu, ze které bych mohla čerpat. Nakonec jsem použila literaturu ze své osobní knihovny. Literaturu, která je mi blízká. Je v tom to nebezpečí? Cítím v tom nebezpečí? Nebezpečí, ze kterého by se mohl někdo pěkně živit? Vozit se na tom nebezpečí?

To by mohla být ta *propast*, do které bych mohla spadnout. Ale myslím, že jsem *propast* naplnila něčím jiným, než citacemi. Já nespadnu na dno. Naplnila jsem jí sama sebou. A nyní ještě věštbou. Je to propast toho, co jsem napsala? Propast mezi mnou a úspěšným zakončením studia? Znamená to, že uspěju, nebo ne? Já nevím. Narodila jsem se v šestém měsíci. To znamená, že nebudu šťastnější, než kdybych se narodila v desátém? Jsem z toho zmatená trochu. A ještě: *Usiluj jen málo*. To je teda něco, já mám pocit, že jsem docela usilovala. Moc tomu nerozumím. Jako vždy. Co odpovídá na co. Ty tomu rozumíš?

Věřím v dobré konce.
Věřím v naplnění.

Věštba z koláčku.
Soukromý archiv Anežky Kalivodové

18. Závěr

Tohle byla dimplomová práce? Ano, to by se dalo možná říct, je to na přebalu.

Diplomová práce tam stojí.

Nepoužívám jednotný jazyk. Divadlo také nepoužívá jednotný jazyk. Někteří tvůrci používají jako hlavní výrazový prostředek jazyk, tedy mluvu, pohyb, obrazy, světlo, etc. Prostředky vyjádření si měníme podle témat, které zpracováváme.

Napsala jsem text, do kterého prosakuji témata, které jsem uznala za důležitá. Důležitá pro mě, v daný okamžik. Tedy teď a tady. Kde a kdy zrovna tuhle pasáž píšu, není důležité. Témata, která řeším a dotýkají se mě a mého okolí. Chtěla jsem obtisknout sebe samu. Jakožto tvůrce, interpreta, ztracence, tedy hlavně živou bytost Anežku Kalivodovou.

Chci se obtisknout a tak trochu vyválet na několika stránkách papíru.

Forma se může zdát necelistvá. Ale je možné si přečíst znovu úvod. Přeskakuji od jednoho žánru k druhému. Odbíhám od tématu k tématu. Ano, to jsem já. To je to poválení. To jsou moje otisky, myšlenkové mapy, stopy mých bot (vel. 38-39). Moje kroky, někdy dlouhé a sebevědomé, vyměním za loudání se, postávání, kroužení. Doufám, že jsem moc neokopávala špinavé patníky. To by mě mrzelo, i když, i to je někdy potřeba.

Nejasná, často romantická. Chtěla jsem tě pozvat do pomyslného pokojíčku. Uvařit čaj, zhasnout nežádoucí světlo. Hrát si s barvou hlasu. Být přísná. Jasná. Pochybovat. Objevovat. Položit ti otázku, nenechat tě přemýšlet a odpovědět. Položit mnoho otázek, střílet je jako kulomet bez odpovědí, bez nápovědy. Vyprávět příběh na dobrou noc. Zhasnout a nechat tě být. Zavřít za sebou dveře. Písnička dohraje a já už jsem fuč. Možná si můžeš myslet, že jsem v klidu. Ale já bloudím. Doufám, že jsem něco málo v tobě zanechala. Nebyl to ztracený čas, že ne? Třeba sis alespoň odpočinul?

Kdybych byla starší a pečlivější, tak bych asi i upekla sušenky. Takhle tě pošlu, ať si je koupíš naproti v samošce, když budeš chtít. Nabízím jen čaj.

Jsem práce Anežky Kalivodové. Výplod její fantazie. Pokus. Manifest. Srdeční záležitost. Deník. Jsem tím, jak mě čteš. Jsem pro tebe. Jsem proti tobě. Jsem prototyp. Možná bych raději byla obrazem, nebo fotkou. Tak to je. Napsáno a vytištěno. Zaznamenáno na papíře jako odkaz na staré časy. Naštěstí i digitální svět mě má v kolíbce. Spím a čekám, až mě otevřeš. Jako knihu, jako soubor. Snad bez virů. Ber mě s nadhledem. Ber mě vážně. Ber mě, já tě taky беру.

Stala jsem se součástí přehlčeného světa. Další informace vhozeny na ten obří stůl. Na stůl, který není dobré nechat tak, jak je, ale je nebezpečné ho uklízet.

Libilo se?

Už si to dočetl, asi...

To bylo počteníčko...

Představ si, že je to dobrý.

Já si to taky představuju.

Já si to taky představuju.

Já si to taky představuju.

K poděkování si můžeš pustit poslední písničku. Já už tady nebudu.

Je to Stopa 5 a nahrála jsem jí jen pro tebe.

19. Poděkování

Děkuji, že čteš mojí práci.

Děkuji Robertovi Smolíkovi, za vše. Za to, že je dobrým učitelem. Za motivaci, za výhružné SMS. Za podporu a důvěru, kterou mi celé studium dával. Děkuji!

Děkuji Braňovi Mazúchovi za vše!

Děkuji všem z DAMU, kdo mě vedli k dobrým počínům.

Děkuji Paní Nohové, za to že je.

Děkuji vrátným.

Děkuji paní Maxové a paní Plaché za trpělivost a pomoc.

Děkuji uklízečkám.

Děkuji, všem kdo museli poslouchat o tom jak píšu diplomovou práci.

Děkuji, těm kdo mě podpořili jen tím, že mě vyslechli.

Děkuji Mámě a Tátovi, že mě podporovali celý život ve všem co jsem dělala.

Děkuji svým bratrům.

Děkuji tobě můj “milej zlatej”.

Děkuji Terezii Štindlové za všechno. Tentokrát i za sázení.

Děkuji Tereze Kalivodové, rozené Rousové, za ochotu opravit text po mě, jakožto gramatickém ignorantovi.

Děkuji Anušce Kulíčkové za rychlou pomoc v nesnázích.

Děkuji Matyášovi Viktorovi za knihu a dobré rady.

Děkuji Tominovi za pomocnou ruku!

Děkuji.

Děkuji všem.

Chvilé pro potlesk, jeden řádek.

Zhasnout a spát.

Citace

handagote.com

Jodorowsky Alejandro. *Psychomagie*. Přeložil Matouš Jaluška a Michal Špína. Vydání první. Místo vydání: Praha. Malvern, 2015, s. 45.

ISBN 978-80-7530-012-6

Král Oldřich. *Kniha proměn, YIJING / I-ŤING*. Vydání šesté. Místo vydání: Lásenice. Maxima, 2016, s. 126-127. ISBN 978-80-86921-03-7

Tevis Walter. *Zpěv Drozda*. Přeložil Miroslav Jindra. Vydání první. Místo vydání: Praha. Nakladatelství Svoboda, 1986, s.108-109.

Wikipedie, Otevřená encyklopedie. Dostupné na: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Chatbot>